Nemzetiszocialista Könyvtár / 1. füzet
Kiadó: Gottfried Feder

Az NSDAP programja és világnézeti alapjai

Összeállította:
Dipl.-Ing. Gottfried Feder

166-169. kiadás
826-845. ezer

1935

**NSDAP Központi Kiadó,
Franz Eher utódja, München**

Minden jog fenntartva!

J.B. Weiß'sche Könyvnyomda, München

Tartalom

Előszó.....9

1. Pártközlemény.....17

2. Az NSDAP programja: a 25 pont.....30

3. Az alapok.....41

4. Részletes programpontok.....68

5. Amit nem akarunk.....137

6. Zárszó.....141

Előszó az első kiadáshoz

Az 1926-os weimari pártnapokon egy, az NSDAP politikai tevékenységének minden fontos területét felölelő, alapvető céljait és állásfoglalásait magába foglaló kiadványsorozat elindításáról határozott a pártvezetés. Ezek a füzetek egységes és tiszta képet adnak a nemzetiszocializmus közéleti szerepvállalásáról, az általunk feltárt társadalmi hiányosságokról, hibákról és ezek felszámolásának, megszüntetésének eszközeiről, módszereiről.

A különböző társadalmi jelenségek elemzése mindig a következő módon történik:
1. *Állapotfelmérés – „Hogy állunk most?"*
2. *A probléma hátterének tudományos megközelítése: – „Hogyan jutottunk idáig?"*
3. *Részletesen kidolgozott javaslat a probléma megoldására: – „Hogyan tovább?"*

Kiadványaink fő feladata: irányadóvá válni az államháztartás, a pénzügy és a gazdaság különböző területein. Az NSDAP kiadványait éppen céltudatosságuk különbözteti meg a hasonló elemző munkáktól; ezek gyakran a tudományosság mögé rejtett felszínességükben nem tárják fel a probléma forrását, hátterét, vagy az „objektivitás" és „tárgyilagosság" jegyében több, egymásnak ellent-

mondó véleménynek is hangot adva nem vázolnak fel konkrét, megvalósítható alternatívákat.

Ebben a káoszban a „rocher de bronce" határozottságával lépünk fel; a mélyreható vizsgálatok során világos felismerésekre jutunk: ebből kristályosodik ki az egységes politikai akarat, amelynek megismertetése kiadványsorozatunk fő feladata.

Mindemellett ahhoz, hogy olvasóink helyesen, a valóságnak megfelelően értékeljék céljainkat, megértsék politikai tevékenységünket, előbb a megfelelő megvilágításba, a megfelelő háttérkörnyezetbe kell helyeznünk azokat, vagyis: ahhoz meg kell ismerniük a nemzetiszocializmus megváltoztathatatlan és rendíthetetlen világnézeti alapjait is.
Adolf Hitler engem bízott meg e kiadványsorozat összeállításával és a kiadás megszervezésével.
A jövőben ezek a kiadványok képezik majd a Párt hivatalos irodalmát. Ez évi pártnapunkra a sorozat első füzeteként:

„Az NSDAP programját" készítettem el.

A kézirat összeállításában nyújtott segítségéért külön köszönetemet szeretném kifejezni Vezérünknek, Adolf Hitlernek.

Murnau am Staffelsee, 1927. augusztus

Előszó a negyedik kiadáshoz

Mozgalmunk növekedésének ékes bizonyítéka, hogy „Az NSDAP programjából" egy évvel az első kiadás megjelenése után már a negyedik utánnyomás készül.
Az augusztus 31-én megtartott birodalmi vezetőségi ülésen Adolf Hitler külön megjegyezte: „a vezetőségi ülés programkérdésekkel nem foglalkozik; programunk rögzített, megmásíthatatlan. Nem tűröm, hogy a mozgalom alapprogramjának megváltoztatására bárki bármiféle kísérletet tegyen."
Teljes szívemből csatlakozom Vezérünk ezen döntő kinyilatkoztatásához, hiszen politikai mozgalmunk fennmaradására, megszerzett lendületére nézve semmi sem veszélyesebb, mint a sziklaszilárd alap, a program ellen intézett negatív, bomlasztó kritika.
Az egyes programpontokkal kapcsolatos véleménycsere azonban kívánatos és pozitív eredményekre is vezethet, gazdagíthatja és elmélyítheti a nemzetiszocializmus gondolatvilágát.
Napi politikai kérdésekben gyakran megoszlanak a vélemények; előfordul, hogy parlamenti képviseletünk állásfoglalása nem minden esetben világos és elfogadható mindenki számára: hosszú távú taktikai megfontolásból néha kompromisszumokat kell

kötnünk... De programunk alapkérdései teljesen más kategóriát képeznek; pillanatnyi előnyök érdekében nem térhetünk el eredeti célkitűzéseinktől, „nem válthatjuk aprópénzre" őket.
Aki a zsidókérdésben, a legfelsőbb pénzügyi körök, a nemzetközi nagytőke, a Dawes-egyezmény* ellen folytatott harcban és más sarkalatos, alapvető programkérdésekben nem ért egyet velünk, aki úgy gondolja, hogy a Népszövetség és a Locarnói egyezmény*, a gyávaság, és az engedmények hozzák majd el a német nép számára a szabadságot, és akik úgy gondolják, hogy ezt a szabadságot egyáltalán meg lehet „vásárolni"... nos, azoknak semmi keresnivalójuk sorainkban, ők nem az NSDAP tagjai. Bölcs, elmélkedő beszédeikkel és írásos ömlengéseikkel kitartóan a káosz előidézésén munkálkodnak.
Nem kérünk belőlük.

Továbbá ajtót mutatunk a „Habár-nemdebár" szkeptikusainak is, akik „habár" általában mindenben egyetértenek, de azért „nemdebár" mindig ott van a tarsolyukban néhány kötözködő ellenérv; bármely kérdésről is legyen szó. Számukra is: kívül tágasabb. Aki szándékainkkal alapvetően egyetért, tegye félre az egyes részletkérdésekkel kapcsolatban megfogalmazódott aggályait! Mindannyian tudjuk, hogy maradéktalan,

teljes egyetértés nem létezik, legkevésbé nem egy politikai mozgalomban.
Megint más a helyzet, ha laikus kívülállók vagy politikai ellenfeleink félreértelmeznek vagy tudatosan, rosszindulatúan félremagyaráznak egyes programpontokat, mint az a nemrégiben meg is történt. Ebben a szituációban hivatalos állásfoglalást kell közzétennünk.

A 25 pontból a 17-est eredeti szövegkörnyezetéből és összefüggéseiből kiemelve, aljas módon megpróbálták félremagyarázni.
Ezért javaslatomra Adolf Hitler 1928. április 13-án a következő hivatalos állásfoglalást hozta nyilvánosságra: „A 17. pont politikai ellenfeleink általi hazug, tudatosan elferdített értelmezéseiből származó kételyek, a Pártunkkal szembeni ellenérzések eloszlatására az alábbi közlemény megjelentetését tartjuk szükségesnek: Mivel az NSDAP tiszteletben tartja a magántulajdon szentségét, ezért magától értetődő, hogy „az ellentételezés nélküli kisajátítás" passzusa csak a törvénytelen módon szerzett vagy népjóléti, nemzetgazdasági szempontból nem megfelelő módon igazgatott földbirtokokra vonatkozhat. Ez az intézkedés elsősorban a zsidó telekspekulációs társaságok ellen irányul."

München, 1928. április 13.

Természetesen szó sincs arról, hogy az NSDAP korlátozni akarná a város és vidék polgárait jól megérdemelt tulajdonjogaik gyakorlásában, mint ahogyan azt, a legutóbbi választások idején a Landbund (a Vidék Szövetsége), a Bauernpartei (Parasztpárt) és a Deutschnational (Német Nemzetiek) állította. Egyetlen párt sem folytat olyan tiszta, és céltudatos földpolitikát mint mi, nemzetiszocialisták. Programunk összességének tartalmából és szellemiségéből egyértelműen kiderül, hogy csak és kizárólag olyan földterületek kisajátításáról lehet szó, amelyekhez – leginkább az infláció időszakában – kül- és belföldi uzsorások, spekulánsok (az esetek nagy többségében zsidók) a német tulajdonosok szorult helyzetét kihasználva jutottak hozzá vagy olyan nagybirtokok kisajátításáról, amelyeket nem a német közellátás szellemében működtetnek.

A Nemzetiszocialista Könyvtárat azért hívtuk életre, hogy mozgalmunk szellemiségével összhangban álló tájékoztatást adjon a pártprogram minden, közéletet érintő területének részletéről.
A Nemzetiszocialista Könyvtár felszabadító harcunk szellemi fegyverkovácsa!

Murnau am Staffelsee, 1928. szeptember

Előszó az ötödik kiadáshoz

Újabb kiadás vált szükségessé. Az ötödik kiadás – *mint ahogyan ez pártprogramunk esetében magától értetődő* – az előző kiadás változatlan utánnyomása. Természetesen korrigáltuk azt a néhány nyomdahibát, ami az előző kiadásban „bennmaradt" és pontosabban fogalmaztuk meg azokat a részeket, amelyek félreértésekre adhatnak okot.
A kézirat áttekintéséért és az értékes kiegészítő megjegyzésekért külön köszönetemet szeretném kifejezni Adolf Hitlernek és a Vezér személyi titkárságának.

Murnau, 1929. február

Előszó a 326-350.ezerhez

A birodalmi elnökségi posztért folytatott választási küzdelem idején kerül pártprogramunk újbóli kinyomtatásra: újabb 24 ezer példány közvetíti a nemzetiszocialisták céljait és gondolatait a választók felé.

Míg a polgári táborban zavar, félelem és káosz uralkodik, míg a kormányzó marxisták nevetséges és görcsös próbálkozásokkal próbálják térnyerésünknek elejét venni, addig az NSDAP a Párt történetében eddig

egyedülálló felemelkedést és növekedést él meg: a politikai hatalom átvételére készül.

Programunk, céljaink változatlanok.
Jelentős, lényeges korrekciót nem hajtottunk végre, nincs rá szükség.
Távol áll tőlünk az a más pártok által folytatott gyakorlat, amikor „praktikus okokból", „célszerűségből" az ún. „fennálló körülményekhez" igazítják programjukat. Mi a körülményeket igazítjuk a programunkhoz; az általunk kívánatos körülmények megteremtése: ez a mi programunk.
Kiegészítésként mellékeljük a Párt 1930. március 6-i hivatalos állásfoglalását, valamint azon 10 kérdésre adott válaszokat, amelyeket a Reichslandbund (A Vidék Birodalmi Szövetsége) vezető sajtóorgánuma, a Deutsche Tageszeitung (Német Napi Újság) intézett hozzánk. Ezúton cáfoljuk meg a vidékkel és a mezőgazdasággal szembeni állítólagos ellenséges magatartásunkról, valamint a tulajdon- és örökösödési jogról alkotott állítólagos nézeteinkről szóló összes hazugságot.

1. Az NSDAP vidéki népességgel és a mezőgazdasággal kapcsolatban közzétett hivatalos állásfoglalása.

A vidéki népesség és a mezőgazdaság kiemelt jelentőséggel bír a német nép összessége számára.
A német nép a létfenntartáshoz szükséges élelmiszerek jelentős részét külföldi behozatalból fedezi. A világháború előtt a behozatal költségeit az ipari kivitelből, kereskedelemből és külföldi tőkekihelyezésekből származó bevételeinkből bőségesen fedezni tudtuk. Ezek a lehetőségek a háború kedvezőtlen kimenetelével megszűntek, vagy nagy mértékben beszűkültek.
Élelmiszerbehozatalunkat ma nagyrészt idegen, külföldi kölcsönökből fedezzük. A német nemzet számára egyre kisebb az esély a hitelező nemzetközi pénzügyi körök által állított adósságcsapdából való megszabadulásra; lassan de biztosan haladunk az adósrabszolgaság életfogytig tartó börtöne felé. Ha a jelenlegi folyamatok ilyen ütemben fejlődnek tovább, a német nép teljesen kiszolgáltatottá válik.

A hitelfolyósítás felfüggesztésével a „mértékadó üzleti körök" kezükben tartják a gyeplőt: ha nincs hitel, nincs étel; a német munkásságot könnyűszerrel kényszeríthetik,

hogy „megélhetésért", éhbérért dolgozzanak az országon belül, vagy mint holmi rabszolgákat, külföldi gyarmatokra szállítsák őket munkavégzésre. A szolgaságból való megszabadulás csak akkor lehetséges, ha a német nép önellátóvá válik, és a szükséges élelmiszereket hazai földön állítja elő.

A hazai mezőgazdaság teljesítményének és színvonalának emelése az egész német nemzet számára létkérdés.

Mindemellett: a jövőben a gazdaságilag egészséges, jelentős vásárlóerővel rendelkező vidéki lakosság a mindinkább a belföldi piacra építő ipari ágazatok számára is egyre fontosabbá válik.
Nemcsak, hogy elismerjük a parasztság elvitathatatlanul fontos szerepét, hanem ebben a társadalmi rétegben látjuk a német hagyományok, az örök értékek érintetlen, romlatlan hordozóját, a nemzet örök fiatalságának forrását, a haderő, a német önvédelem gerincét.
Egy erős, komoly teljesítményekre képes, az egyre növekvő népesség mellett számbeli arányát is megtartó földművelő réteg a nemzetiszocialista politika egyik alappillére; már csak azért is, mert ez a réteg az eljövendő össznémet generációk létének, jólétének letéteményese.

2. A jelenlegi kormány hanyag mezőgazdasági politikája, a parasztság érdekeinek figyelmen kívül hagyása.

A ma Németországában, a földművelő paraszti réteg fontos biológiai, és gazdasági szerepének figyelmen kívül hagyása, és a kormány destruktív politikája miatt, a mezőgazdasági termelés létfontosságú fokozásával ellentétben még a jelenlegi színvonal fenntartása is kétséges.

A mezőgazdasági termelés nagyon is kívánatos növelését a következő negatív tényezők akadályozzák:
A gazdák eladósodottságuk miatt, nem tudják beszerezni a mezőgazdasági termelés növeléséhez szükséges termelőeszközöket; hiányzik a termelés növelésére ösztönző „erő", a kedvezményes feltételek.
A mezőgazdasági munka jelenleg „nem éri meg", nem kifizetődő.

A mezőgazdasági tevékenység veszteségessége a következőknek tudható be:
1. A jelenlegi adópolitika aránytalanul nagy adókkal sújtja az ágazatot. És ez csak másodsorban a jelenlegi kormány pártpolitikai érdeke, hiszen elsősorban a német parlamenti demokráciát ténylegesen uraló zsidó pénzügyi világhatalom érdekében áll a német mezőgazdaság megsemmisítése és ez

által a német nemzet nagy részének, de leginkább a munkásságnak a tökéletes kizsákmányolása.
2. A piaci versenyhelyzetben kedvezőbb körülmények mellett termelő külföldi mezőgazdaság termékeinek behozatalát szinte segíti a külföldi áruknak kedvező vámpolitika.
3. Az indokolatlanul magas nagykereskedelmi árrés és az ebből származó hatalmas profit, amelyet a termelő és a fogyasztó közé beékelődő, nagyrészt zsidó kézben lévő nagykereskedelem seper be.
4. Az egekbe szökő műtrágya- és villamos áramárak, amelyek megint csak nagyrészt zsidó kézben vannak.
A nem kifizetődő mezőgazdasági munka bevételeiből lehetetlen fizetni a magas adókat. A földműves kénytelen hitelt felvenni, de ezt is hatalmas uzsorakamat terheli. A kamatrabszolgaság csapdájában egyre mélyebbre csúszik; elárverezett háza, gazdasága a nagyrészt zsidó kölcsöntőke ölébe hull.

A német parasztság gyökértelenné válik.

3. Az eljövendő nemzetiszocialista Német Birodalmunkban a német parasztság érdekeit szolgáló földpolitikát folytatunk majd.

A német vidék és mezőgazdaság helyzetének átfogó reformjával nem várhatunk addig, míg a parlamentáris demokrácia kormányainak buzgó munkájának gyümölcseként az egész Német Birodalom a nemzetközi pénzoligarchák fennhatósága alá kerül; ne legyenek illúzióink a „segítőkész pénztőkéről": ők a földhöz kötődő német erők teljes megsemmisítését akarják.

Az általunk alapítandó új német államban a vidéki népesség és a mezőgazdaság meg fogja kapni mindazon lehetőségeket és támogatásokat, amelyek mint nemzetállamot alkotó tényezőt megilletik.

Az új Német Birodalomban tényleges német földtörvény szerinti földpolitikát fogunk folytatni, melynek alapvető irányelvei a következők:

1. A német nemzetközösség által birtokba vett és védett német föld elsősorban a német nemzetközösség fennmaradását és létfenntartását szolgálja. A tulajdonosok ennek szellemében művelik földjeiket.
2. Földtulajdont csak a német nemzetközös-

ség tagjai (továbbiakban néptársak) szerezhetnek.

3. A német néptársak jogszerűen szerzett földtulajdona örökölhető tulajdon. Ez a tulajdonjog azonban a földbirtoknak a német nemzetközösség érdekében történő hasznosításának kötelezettségével jár együtt. E kötelezettség betartásának ellenőrzését szakmai felügyeleti szervek látják el; ezekbe a különböző mezőgazdasági ágazatok képviselői ill. állami alkalmazottak delegálhatók.

4. A német föld többé nem válhat pénzügyi spekuláció tárgyává, és nem lehet munka nélkül szerzett jövedelmek forrása. A jövőben csak az juthat földtulajdonhoz, aki saját maga is gazdálkodik. Minden telek- és termőföld értékesítésnél az államot elővételi jog illeti meg. Földtulajdon elzálogosítása magánhitelező számára tilos.

Az államilag elismert ágazati hitelintézetek ill. maga az állam is kedvező feltételek mellett folyósítja a szükséges eszközhiteleket.

5. A tulajdonost a német föld használatának ellentételezéseként a birtok méretétől és a termőföld minőségétől függő mennyiségű termény leadására kötelezi az állam. Ezen természetbeni földhozamadón kívül az állam egyéb adókkal nem terheli a gazdálkodót.

6. A mezőgazdasági üzemek méretére vonatkozóan nincs meghatározott szabályozás. Nemzetpolitikai szempontból a legfontosabb a nagyszámú, életképes kis és közepes parasztgazdaság működtetésének biztosítása. Mindemellett a mezőgazdasági nagyüzemek a kis- és középgazdaságokkal összhangban is betöltik a mezőgazdaságban nélkülözhetetlen funkciójukat.

7. A telek- és termőföldtulajdon öröklését az örökösödési jog úgy szabályozza, hogy a földbirtok szétforgácsolódása valamint a hitelteher kialakulása elkerülhető legyen.

8. A német államnak joga van a kisajátításra ellentételezés fejében, a következő esetekben:

A, Azon földterületeknél, ahol a tulajdonos nem német néptárs.

B, Azon földterületeknél, ahol – az illetékes szakmai felügyeleti szervek megítélése szerint – nem a német nemzet optimális ellátása érdekében folyik a termelés, a tulajdonos hanyagul kezeli földtulajdonát.

C, A termőterület azon részeinek kisajátítása önálló parasztgazdaságok alakítása céljából, ahol a nagybirtok tulajdonosa nem saját maga műveli a termőterületet.

D, A német nemzetközösség javát szolgáló állami beruházásoknál (pl. üzemek létesítése, honvédelem stb.).

A német jogértelmezés szerint jogtalanul szerzett földterületek ellentételezés nélkül kisajátításra kerülnek.

9. Egy tervszerűen – nagy, nemzetpolitikai szempontok alapján – végrehajtandó betelepítés új, rendelkezésre álló földterületekre az állam feladata. Az állam az ún. alapítási, kezdeti időszakban kedvező feltételekkel haszonbérbe adja a földterületeket, így a telepesek számára lehetőség nyílik az életképes, későbbiekben önállósodó gazdaság kialakítására.

A jelentkezők kiválasztása állampolgári és szakmai alkalmasság alapján történik.

Előnyt élveznek, és különleges elbírálásban részesülnek a gazdák örökösödésre jogosulatlan fiai. (Lásd: 7. pont.)

Legfontosabb feladatunk a keleti határterületek betelepítése. Ez a feladat csak és kizárólag parasztgazdaságok alapításával nem oldható meg, a jelentékeny vásárlóerőt képviselő vidéki városokat is fejlesztenünk kell, új ipari üzemeket kell létesítenünk a térségben. Ezekkel az intézkedésekkel megalapozzuk az újonnan létesített parasztgazdaságok terményeinek felvevőpiacát is.

A gyarapodó német nemzet számára új termőterületekről való gondoskodás a külpolitika feladata.

4. A német parasztság kulturális és gazdasági felemelkedése.

A német parasztság kulturális és gazdasági felemelkedését a német nép egészén belül betöltött fontos szerepéhez mérten az államnak is támogatnia kell. Ezzel elejét vehetjük a vidékelhagyás gyorsuló folyamatának.

1. A vidéki lakosság terheinek enyhítése érdekében azonnali intézkedésekre van szükség: adópolitikai könnyítésekkel és a többi, korábban felvázolt intézkedéssel elejét vehetjük az elvándorlásnak. Megálljt kell parancsolnunk a vidék további eladósításának is: a kölcsöntőke kamatlábainak „levágásával", azaz háború előtti szintre való leszállításával keményen fellépünk az uzsorakamat haszonélvezői ellen.

2. Az állami gazdaságpolitika gondoskodik arról, hogy a mezőgazdasági termelés ismét rentábilissá váljon.

Vámokkal, egy új állami behozatali szabályozási rendszer kiépítésével és céltudatos nemzeti fogyasztói nevelő munkával kell támogatnunk a hazai mezőgazdasági termelést.

A tőzsdei spekuláció lehetőségének kizárásával, valamint a nagykereskedelem árképző és ezáltal a termelőket kizsákmányoló

szerepének megszüntetésével, egyidejűleg a mezőgazdasági termékekre vonatkozóan új árképzési rendszer kialakítása szükséges.

A mezőgazdaság szakmai szervezeteire vár a gazdák fix és változó költségeinek csökkentése, optimalizálása, ill. a termelés növelése (segítségnyújtás a megfelelő mezőgazdasági gépek, műtrágya, vetőmag, a tenyészállatok kiválasztásában és kedvező árú beszerzésében; melioráció, szervezett, kiterjedt kártevőirtás, ingyenes szakmai tanácsadás és talajvizsgálat stb.). Az állam messzemenő és kiterjedt anyagi és szakmai segítséggel segíti a mezőgazdasági szervezetek munkáját. Gyors áttörést kell elérnünk a műtrágya- és a villamos energia árak racionalizálásának kérdésében is.

3. A mezőgazdasági szakmai szervezetek kötelessége a földnélküli napszámosok keretmunkaszerződéseinek és jogállásának megnyugtató rendezése, valamint e „gazdátlan", jelenleg föld nélküli rétegnek a mezőgazdasági földművelő osztály egészébe való integrálása is. Ezekben a kérdésekben a felügyeleti és a legfelsőbb döntési jog az államot illeti meg.

A szorgalmasan dolgozó, tehetséges napszámosok részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy saját földbirtokkal rendelkező gazdává válhassanak. A napszámosok bérének és lakáskörülményeinek fokozatos javítása, a mezőgazdaság helyzetének általános javulásával párhuzamosan következik be.

A hazai napszámos réteg életkörülményeinek javításával megszüntethetjük a vidékelhagyás folyamatát; ezáltal fölöslegessé, sőt a későbbiekben kifejezetten tiltottá válik a külföldi mezőgazdasági munkások alkalmazása.

4. A mezőgazdaság újbóli felvirágoztatásának egyik alapfeltétele a mezőgazdasági kultúra társadalmi szerepének, a földművelésnek, mint életformának az átértékelése, újragondolása, népszerűsítése, az e célt szolgáló intézményi háttér (vidéki, mezőgazdasági diákotthonok, mezőgazdasági főiskolák) kialakítása a tehetséges, ám sok esetben vagyontalan vidéki fiatalság számára.

A mezőgazdasági szakmai szervezetek, azonban önmagukban nem érhetnek el átütő erejű, hosszú távú sikereket a földművelő parasztság helyzetének javítása terén; ugyanis a jelenlegi helyzetet előidéző problémákat ők nem tudják megoldani: erre csak az *NSDAP* politikai szabadságmozgalma képes.

A vidéki földművelő réteg válsága csak egy része az egész német nép válságának.

Botorság azt hinni, hogy egyetlen társadalmi-munkavállalói réteg is kiválhatna a német sorsközösség egészéből és önmagában, még akár a vidék és a város egymás ellen való uszításának ősbűnébe esve is bármiféle sikert érhetne el! A német sorsközösséget alkotó rétegek, osztályok csak örök egymásra utaltságukban, rendíthetetlen egységükben képesek gyökeres változtatásra.

A gazdasági-szakmai segítség a jelenlegi politikai rendszerben nem elégséges, nem érhet el tartós sikert; mivel a probléma teljesen máshol, a német nép politikai rabszolgává válásában gyökeredzik és a politikai rabszolgaságból való felszabadulás csak politikai eszközök és események által következhet be.

A szakmai szervezetek a jelenlegi állami berendezkedésben csak gazdasági feladatokat teljesíthetnek; ilyen szinten azonban már most is hasznos előkészítő folyamatokat indíthatnak be...
De ami a politikai felszabadító harcot illeti: ahhoz előbb egy új gazdasági rendszer feltételeit kell megteremtenünk, erre pedig egy szakmai szervezet képtelen, hiszen ezt a

harcot nem egy szakmai-társadalmi szervezet pozíciójából, hanem a német nép egészének pozíciójából kell megvívnunk.

Az elnyomók és bérenceik ellen folytatott felszabadító harcot csak egy, a német társadalom minden rétegét magába foglaló, a mezőgazdaság kiemelt fontosságát ismerő és elismerő politikai szabadságmozgalom vezetheti sikeresen.

Ez a politikai szabadságmozgalom az NSDAP.

2. A 25 pont

A cégbíróságon Német Nemzetiszocialista Munkás Egyesületként nyilvántartásba vett Német Nemzetiszocialista Munkáspárt programját először 1920. február 20-án, a müncheni Hofbräu Sörcsarnokban rendezett tömeggyűlésen hirdette ki.

Pártunk alapszabályának 2. passzusa szerint ez a program megváltoztathatatlan.

A Német Nemzetiszocialista Munkáspárt Programja

A Német Nemzetiszocialista Munkáspárt programja ún. időszakhoz kötött program. A vezetőség határozottan szembehelyezkedik azzal a más pártoknál megszokott gyakorlattal, amikor is a programban megfogalmazott célok elérése után újabb programpontokat tűznek ki célul csak azért, hogy a tömegek elégedetlenségének szításával pártjuk működésének további létjogosultságát biztosítsák.

1. A népek önrendelkezési jogának alapján követeljük a német nemzet minden tagjának egy Nagy Németországban való egyesítését.
2. Az egyenlő bánásmód elve alapján követeljük a német nemzet más népekkel szembeni egyenjogúságának érvényesítését, a Versailles-i és Saint Germain-i békeszerződés hatályon kívül helyezését.
3. Nemzetünk élelmezési problémáinak megoldása és a túlnépesedés miatt Németország jelenlegi területét elhagyni szándékozó néptársaink elhelyezése érdekében követeljük a Német Birodalom korábbi területi egységének helyreállítását, gyarmataink visszaadását.
4. Állampolgárságot csak néptárs kaphat, néptársnak pedig a vérségi alapon német származásúak minősülnek, természetesen vallásra való tekintet nélkül. Ebből kifolyólag zsidó származású egyének nem minősíthetőek német néptárssá és nem kaphatnak német állampolgárságot.
5. Az állampolgársággal nem rendelkezők vendég-státuszban tartózkodhatnak Németország területén, rájuk külön idegenrendészeti törvények vonatkoznak.
6. Követeljük, hogy az államigazgatási és törvényhozási, valamint minden egyéb közhivatali pozíció betöltésének legyen feltétele a német állampolgárság.
Harcot hirdetünk a korrumpálódott parlamentáris demokrácia azon bevett gyakorlata ellen is, melynek alapján a közhivatali pozíciókba való kinevezés az esetek többségében elsődlegesen pártpolitikai szempontok figye-

lembevételével és nem pedig szakmai alapon történik.

7. Az állam vállaljon kötelezettséget az állampolgárok munkavállalási és életfeltételeinek kiemelt támogatására vonatkozóan. Ha az össznépesség ellátásának megszervezése akadályokba ütközik, akkor a külföldieket (az állampolgársággal nem rendelkezőket) ki kell utasítani a Birodalom területéről.

8. Meg kell akadályozni a nem német nemzetiségű bevándorlók további letelepedését. Követeljük, hogy az 1914. augusztus 2-át követő időszakban letelepedett nem német nemzetiségű lakosokat azonnal utasítsák ki a Birodalomból.

9. Minden állampolgárt azonos jogok és kötelezettségek illetnek meg.

10. Minden állampolgár elsődleges feladata a szellemi vagy fizikai alkotó munka. Az egyén tevékenysége soha nem sérthet közérdeket.

Ebből kifolyólag követeljük:

11. A munka nélkül, könnyűszerrel, spekulációs és nyerészkedő módszerekkel folytatott jövedelemszerző tevékenységek betiltását.

A kamatrabszolgaság megszüntetését.

12. Emlékezvén azon hatalmas anyagi és véráldozatra, amelyet a háború során népünk elszenvedett, indítványozzuk, hogy a háborúval közvetlenül összefüggésbe hozható, ennek ideje alatt bekövetkezett személyes meggazdagodással járó tevékenységet nyilvánítsák bűncselekménnyé; ezen kívül követeljük a háború alatt szerzett „gyors vagyonok" felülvizsgálatát valamint azonnali és teljes elkobzását.

13. Követeljük a már társasággá alakított (trösztösített) üzemek államosítását.

14. Az állam kapjon nyereségrészesedést a nagyüzemek bevételeiből.

15. Követeljük a nyugellátás kiszélesítését, fejlesztését.

16. Társadalmi szempontból nagyon fontos a középosztály megerősítése, megtartása; e célunk elérése érdekében követeljük a nagyáruházak köztulajdonba vételét és szerkezeti átalakítását, benne üzlethelységek kisiparosok és kistermelők számára kedvező árú bérbeadását, különös tekintettel az állami, szövetségi, vagy önkormányzati megrendeléseket teljesítő kisvállalkozókra.

17. Követeljük továbbá a nemzet érdekeit szolgáló földreformtörvény és a társadalmi célú, ellenérték térítésmentes kisajátítási törvény kidolgozását, a földbér és mindenne-

mű földspekuláció lehetőségének megszüntetését.

18. Könyörtelen harcot hirdetünk mindazok ellen, akik tevékenységükkel a közérdekei ellen cselekszenek. Halállal bűnhődjön származás és vallásra való tekintet nélkül a nép minden ellensége: sikkasztóknak, csalóknak, uzsorásoknak és más bűnöző elemeknek nincs helye a társadalomban!

19. Követeljük a materialista világrendre alapuló római jog német közjoggal történő kiegészítését.

20. Minden tehetséges és szorgalmas német néptárs számára lehetővé tesszük a felsőoktatásban való részvételt; ezáltal nő az esélye annak, hogy valóban a leginkább arra érdemesek kerülnek vezetői pozíciókba.

Az oktatási intézmények tanterveit a gyakorlati élet követelményeinek és a jövő elvárásainak megfelelően alakítjuk át. Az új állam gondolatával már az értelem kibontakozásának kezdetén, az általános iskola első éveinek „állampolgári ismeretek" óráin meg kell ismertetnünk az ifjúságot. A szegény családból származó jó képességű, tehetséges gyermekek oktatásának költségeit az állam finanszírozza.

21. Az állam következő fontos feladata a népegészségügy színvonalának emelése: az anya és az újszülött védelme, a gyermekmunka betiltása, a testedzési kötelezettség törvényi bevezetése, a sportegyesületek, ezen belül az ifjúsági sportegyesületek kiemelt támogatása mind-mind ezt a célt szolgálják.

22. Követeljük a zsoldos hadsereg megszüntetését, a nemzeti hadsereg újbóli életre hívását, valamint a sorkötelezettség visszaállítását.

23. Követeljük a politikai hazugságokat tudatosan terjesztő sajtótermékek elleni harc törvényi kereteinek megteremtését. A német sajtó megteremtése érdekében követeljük:

A, Hogy a német nyelven megjelenő újságok szerkesztői és munkatársai kizárólag német néptársak lehessenek.

B, A nem német újságok megjelenése legyen engedélyköteles, ezek a lapok ne jelenhessenek meg német nyelven.

C, Német újságokban bárminemű, nem-német pénzügyi, tulajdoni részesedés törvényileg tiltott, ennek megszegése az újság megszüntetését és a nem-német résztulajdonosok Birodalomból történő azonnali kiutasítását vonja maga után.

A közjót és közízlést sértő lapokat azonnal tiltsák be. Követeljük a néplélekre káros, romboló hatást kifejtő „művészeti" és „irodalmi" irányzatok elleni harc törvényi kereteinek megteremtését, az ilyen irányultságú

kiadók, egyesületek, szervezetek betiltását.

24. Követeljük a szabad vallásgyakorlás olyan szintű engedélyezését, amely nem sérti a germán faj erkölcsi érzését.

A párt egyfajta pozitív keresztény irányultságot képvisel, anélkül azonban, hogy e keresztény irányultságon belül bármely felekezet szerepét kihangsúlyozná. Elsősorban a zsidó-materialista világszemlélet fizikai és szellemi megnyilvánulásai és térnyerése ellen küzd; szilárd meggyőződése, hogy népünk tartós felemelkedése csak és kizárólag a ***közérdek egyéni érdekek elé való helyezése*** által lehetséges.

25. Mindezek megvalósítása érdekében követeljük: a Birodalom központi végrehajtó hatalmának új alapokra helyezését és megerősítését, a központi nemzetgyűlés feltétlen irányítási jogkörének, tekintélyének biztosítását a Birodalom egész területén, minden szervezeti és közigazgatási egységre vonatkozóan. A Birodalom törvényeinek végrehajtása tartományi ill. helyi szinten az újonnan alakított szakmai szervezetek és kamarák feladata lesz.

A pártvezetők a fenti pontok maradéktalan megvalósításának életük árán is érvényt szereznek.

München, 1920. február 24.

Az 1926. május 22-én összehívott küldöttgyűlés egyhangúan hitet tett a program megváltoztathatatlansága mellett.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a program egyetlen szavát sem lehet megváltoztatni vagy, hogy a program egyes pontjait nem lehet kibővíteni, részletesebben, alaposabban kidolgozni; a változtathatatlanság mindössze azt jelenti: a program alapvetésén és alapgondolatain nem változtatunk.

Nincs holmi „jól felfogott érdekből", „átmeneti taktikai megfontolásból" elkövetett ideológiai csűrés-csavarás, színfalak mögötti megalkuvás: egyetlen programpontunkban, de különösen a jelenlegi állami, társadalmi és gazdasági berendezkedést érzékenyen érintő pontokban nem „hajlunk egészséges kompromisszumokra". Elveinkhez ragaszkodunk, szellemiségünk töretlen.

Programunk két alappillérét Adolf Hitler személyes utasítására a szövegben vastag, dőlt szedéssel emeltem ki:

A közérdek egyéni érdekek elé való helyezése az egész program szellemiségét áthatja.

A kamatrabszolgaság megszüntetése a nemzetiszocialista mozgalom szívügye, a nemzetiszocializmus megvalósulásának alapfeltétele.

Mindkét fő célunk elérése a „valódi állam", az univerzalista társadalmi rend győzelmét jelenti a mai, individualista állam-, nemzet- és gazdaságalkotó – de inkább bomlasztó, semmint alkotó – társadalmi berendezkedés felett. A mai, az „állam" elnevezést jogtalanul bitorló, arra méltatlan politikai vezetés a maga dolgozó osztályokat elnyomó politikájával, a bankárok, tőzsdei spekulánsok „áldásos" tevékenységének védelmével egyre nagyobb mértékben segíti elő a gátlástalan ügyeskedők gyors meggazdagodását: állami tisztségviselőkből megélhetési politikusokká, fehér galléros bűnözőkké vedlenek át. Nincsenek tekintettel senkire és semmire, saját honfitársaikra, hazájukra, számukra nem létezik magasabb erkölcsi kötelék, csak a legbrutálisabb, mindent nivelláló hatalom, a pénz hatalma uralkodik korlátlanul a tudatuk felett. Az államra, nemzetre, társadalomra, kultúrára és erkölcsre gyakorolt bomlasztó, pusztító befolyásuk minden szinten érvényesül, a pénz mohó, ám valójában magasabb cél nélküli hatalmával szemben minden valódi értéket igyekeznek először a pénztől függővé tenni, relativizálni, majd megsemmisíteni.

Egy ilyen létfontosságú küzdelemben nincs helye változtatásnak, gyengeségnek, engedménynek, visszavonulásnak. Itt csak két út van: győzelem vagy bukás.

Ugyanezen alapgondolatok más megközelítésben, más megfogalmazásban jelennek meg „A német állam nemzeti és szociális alapjai" című munkámban.

Programpontjainkra vonatkozóan itt sincs semmiféle változtatás, csupán néhány témát más megvilágításba helyezek, bizonyos pontok között fennálló további új összefüggéseket fogalmazok meg politikai, gazdasági, pénzügyi, kultúrpolitikai stb. szempontok szerint.

Ha ez nem így lenne, akkor Vezérünk a műhöz írott rövid előszavában nem nevezte volna e könyvet „mozgalmunk katekizmusának". Éppen ezért az olvasó tetszés szerint a 25 pont megfogalmazásait ill. „A német állam nemzeti és szociális alapjainak" definícióit külön-külön, vagy egyszerre mindkettőt is tanulmányozhatja, irányadónak fogadhatja el; ami a legfontosabb: a két mű között semmiféle ellentmondás, értelmezésbeli különbség nincs.

A program feltétlen egységének megőrzése és a mozgalmunkat érő, programunkkal kapcsolatos támadások megelőzése érdeké-

ben Adolf Hitler 1926. február 14-én, a Bambergben összehívott birodalmi konferencián, Gottfried Feder körzetvezető párttársat megbízta a Német Nemzeti Szocialista Munkáspárt programjával kapcsolatban esetlegesen felmerülő további kérdések, témafelvetések összegyűjtésével és ezeknek az *„Alapgondolatok"* című programfejezetben való tisztázásával.

3. Alapgondolatok

E füzet feladata nem az, hogy behatóan, szociológiai, államfilozófiai, szellemi, strukturális és egyéb szempontok alapján vázolja fel a nemzetiszocialista állameszmét; ezekkel a kérdésekkel könyvtárunk egy későbbi kiadványa foglalkozik majd. Mi most csak a legalapvetőbb és leglényegesebb alapgondolatok kifejtésére szorítkozunk.
Ezen a fórumon most arról is le kell mondanunk, hogy megvitassuk a többi politikai mozgalom és a különböző pártok állásfoglalásait – e téma megvitatása szintén majd egy későbbi kiadványunk feladata lesz – most csak saját álláspontunk ismertetését tűztük ki elsődleges célként.

A káoszból létrejött a világ, a rendezetlenségből a rend, a zűrzavart felváltotta az organikus élet.
Most ismét káosz uralkodik a Földön, zavarodottság, harc, gyűlölet, irigység, viszály, elnyomás, kizsákmányolás, durvaság és önzés uralja a világot. Dúl a testvérharc: néptársak esnek egymásnak, halálos áldozatokkal járó tömegverekedéseknek lehetünk szomorú tanúi... és miért? „Mert az ott horogkeresztet viselt..."
Mindannyian ugyanazokat a súlyos terheket

hordozzuk vállainkon, ugyanúgy nélkülözünk... És mégis, hallott már valaki olyan hírt az utóbbi hónapokban, hogy marxista munkások saját kizsákmányoló munkaadójukat, vagy valamelyik vérszívó bankárt vagy uzsorást verték volna halálra? A káosz áldozatai mindkét oldalon egyszerű, tisztességes munkásemberek. Zavar a fejekben...
A marxista munkások saját osztályuk legveszélyesebb kizsákmányolóit, leggátlástalanabb haszonélvezőit választják vezetőül, hogy aztán ezek által feltüzelt elvakult gyűlöletükben saját sorstársaik ellen forduljanak...

A nemzetiszocialisták, a hazafias erők, a jobboldali pártok mind-mind kormánypozícióba törekednek, vagy államideáljuk legfőbb ellenségeivel, a liberálisokkal együtt már ott is ülnek a kormányban; így veszítik el fokozatosan tartásukat és becsületüket.
A dicső szabadcsapatok utódai, a védegyletek „államalkotó tényezővé akarnak válni" Severing* és Grzezinsky* államában!
Naivitásukban úgy gondolják, hogy együtt kormányozhatnak a pacifistákkal, internacionalistákkal és a zsidókkal!
Zavar a fejekben...
Az ún. jobboldali körök nem látják, vagy nem akarják belátni, hogy soha nem alakulhat ki barátság, de még kényszerű együttműködés sem sas és kígyó, marha és oroszlán, ember és kolerabacilus között...
Így erejükkel, akaratukkal akaratlanul is a „hivatalos államrenddé" lett káoszt, a politikai anarchizmust, a politikai tehetetlenség erőit támogatják.

Állítólagos „reálpolitikusként", a politikai káoszból kivezető út egyedüli ismerőiként, attól való félelmükben, hogy mi a korábban megszerzett, még meghagyott előjogaikat, pozícióikat veszélyeztetjük, ellenünk, nemzetiszocialisták ellen fordulnak! Ellenünk, az állítólagos „fanatikusok" ellen; csak azt felejtik el, hogy azok miatt bukott el a császárság és éppen azok miatt vesztették el szinte mindenüket, akikben most ellenünk „átmeneti taktikai megfontolásból" szövetségest vélnek felfedezni, akiknek kegyeit most oly buzgón és alázatosan keresik !

A gazdasági szervezetek szeme előtt – legyen szó akár nagy- vagy kisvállalkozásokról, nehéziparról vagy kisiparosokról – csak egy cél lebeg: „profit", sóvárgásuk egyetlen tárgya: a „hitel", egyetlen örömforrásuk: „hogyan verjem át az államot, hogyan csaljam el az adót", és egyetlen intézményt rettegnek és tisztelnek:
- a „bankot."

A nemzetiszocialisták javaslatára: „a kamatrabszolgaság megszüntetésére" könnyed, fölényes vállvonogatás a válasz.

„Csinálj adósságot" – ez az új trend. A bankok arcátlan uzsorakamatait, a kölcsöntőke által értékteremtő munka, és fáradtság nélkül kitermelt extraprofitot, persze mindenki jogosnak és törvényesnek találja. „Gazdasági pártok" alakulnak, amelyek persze a Dawes-törvényt* támogatják. Azt a törvényt, amely minden eladósodás és minden adóteher ős oka. Sokan beleesnek az adósságcsapdába, szidják az adókat és a kamatokat, de közben alázatos csúszómászóként közlekednek holmi bankárok és tőzsdecápák előtt.

Zavar van a fejekben... Az egész gazdaság elnemtelenedik, elszemélytelenedik, a vállalkozások sorra alakulnak át részvénytársasággá. A termelők tálcán kínálják saját magukat legnagyobb ellenségüknek, a pénztőkének. Az értékteremtők méltatlan körülmények között, reménytelenül eladósodva robotolnak a műhelyben, az üzemben vagy az irodában, munkájuk pénzre váltott gyümölcse kamat és osztalék formájában az anonim pénzoligarchiák zsebébe vándorol.

A gazdasági termelő erőket működtető vállalkozók képtelenek úrrá lenni a kaotikus folyamatokon. Fentről az adó- és kamatprés fenyegeti őket, alulról dühödten vicsorog rájuk az általuk sok esetben csak kényszerűségből kizsákmányolt munkásosztály, ebben az őrült taposómalomban nem tehetnek mást, minthogy a pénztőkével és az általa generált állammal a nyakukban, a kaotikus rendszer egyszerű kiszolgáló személyzeteként, rabszolgahajcsárjaként járják haláltáncukat a mindennapok egzisztenciájáért, méghozzá úgy, ahogyan a rendszer haszonélvezői és kizsákmányolói fütyülnek.

De nem a német gazdaság sahterei ellen, nem a marxista őrület ellen fordul haragjuk, hanem – a horogkeresztesek ellen.
Elfelejtik, hogy mi voltunk az egyedüliek, akik előre látták, hogy milyen tragédiába torkollik majd ez a haláltánc, hová jut majd a német gazdaság!
Mi voltunk az egyedüliek, akik különböző alternatívákat sorakoztattunk fel a válság leküzdésére és a gazdaság egészének újjászervezésére, méghozzá saját erőből, idegen „segítség" bevonása nélkül.

Egyesületek, különböző érdekcsoportok, szakmai, alkalmazotti, hivatalnoki szervezetek, takarékpénztári, kisnyugdíjas egyesü-

letek, jegybanki hitelezők, védegyletek, bajtársi szövetségek, ipartestületek, szakszervezetek, földműves szövetkezetek, klubbok és mind megannyi egyéni szerveződés próbál külön-külön – egyébként alapjában véve jószándékúan – a maga igazának érvényt szerezni. Próbálkozásuk hiábavaló, mert „fentről" nem jön semmi: hiányoznak a társadalom egészére pozitív hatást gyakorolni képes szervező erők és intézkedések. Ezek hiányában pedig mindenki csak a saját kis kasztjának akarja kikaparni a gesztenyét, persze ezt is egymás rovására, minden hosszabb távú politikai és gazdasági vezérelv nélkül. Szolgalelkű vezetőik pedig hiába fordulnának segítségért a politikai pártokhoz, egyedül kevesek ahhoz, hogy az államhatalommal szemben bármit is elérjenek.

Sokba kerülnek ezek a német népnek. A bizottsági tagok, a vezetők, az igazgatók tiszteletdíjai csak pénzt emésztenek fel, de sem külön-külön, sem együtt nem képesek bármiféle eredmény elérésére. Egy aljas „forradalmi intézkedés", a pénzrontás, az infláció, kiürítette a kisemberek zsebét és az egyesületek kasszáit. A fehér asztal mellett meghozott adótörvény évek hosszú munkájának reményeit törte össze egyetlen csapással –, amit az egyik oldalról véget nem érő ülésezések, egyeztetések, beadványok, javaslatok árán elértek a kormánynál és a parlamentben, azt a másik oldalon elvitte a drágulás, az infláció és az ármanipuláció.

Káosz és válság mindenütt. Zavar van a fejekben... Hogyan biztosítsa a földműves a megélhetését, ha az utolsó bőrt is megpróbálják róla lenyúzni, hogyan vásároljon a munkás, ha a lánckereskedelem megdrágítja az árakat, mit érnek a hivatalnokok és az alkalmazottak a nagy nehezen kiharcolt fizetésemelésekkel, ha közben a fogyasztói árindex százalékos arányban sokkal nagyobb mértékben emelkedett? De higgyenek csak továbbra is az állam segítségében, az elszegényedés és a rabszolgatartás államának segítségében, amely mindennek nevezhető, csak „gondoskodó államnak" nem, amely a pénztőke kamat- és adóbehajtója.

Az örök körforgás pedig tovább folytatódik, az emberek a magukat apolitikus, pártok feletti szerveződésként definiáló régi pártok felé fordulnak, ők pedig „nem adhatok mást, csak mi lényegem" alapon ismét csak a legalantasabb pártpolitikát produkálják.

Ugyanezek a szörnyű, kaotikus állapotok uralkodnak a közélet más területein is: művészet, irodalom, színház, mozi, rádió, az egyház, az iskola... a rothadás, az erjedés

jellegzetes szaga van a levegőben; az örök bomlasztók és ármánykodók, a zsidók és a szabadkőművesek jelenléte észrevehető mindenütt: sok esetben nyíltan, láthatóan, a legfontosabb pozíciókban, máskor csak láthatatlanul, a színfalak mögött, bábjátékosként húzódnak meg, ők mozgatják a nyilvánosság színpadán táncoló Strese- és Scheidemannokat*, vagy ők maguk tombolnak, vonaglanak a „nagyérdemű" előtt, mint Jakob Goldschmidt, Warburg, Wassermann, Levy „Sajtóval", „zenével", „kultúrával" hülyítik, a kamat korbácsával pedig sakkban tartják, elnyomják a német népet.

Az örökkévalóság formáihoz való visszatérés akarata, a káosz legyőzésének akarata, a „sarkából kidőlt Föld", a magából kifordult világ rendjének visszaállítása és e rend fölötti (a legtisztább platóni értelemben vett) őrködés: ez a nemzetiszocializmusra váró feladat.

Meg kell jegyeznünk, hogy sem a rendőrállam látszólagos rendjét, sem a pénztőke szervezett, menetrendszerű „rablóhadjáratait", de még a szindikátusok és trösztök által diktált „szervezeti intézkedéseket", mint a népnyúzás hatékony intézményrendszerét sem ismerjük el „rendként", még akkor sem, ha ezek valóban hatékonyan

működnek. Egy tolvajbandának is megvannak a maga belső törvényei, egy fegyháznak is megvan a maga házirendje. De ha a nemzet szervezeti szemszögéből tekintjük a helyzetet, akkor kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy közéletünk szinte majd' minden jelensége, megnyilvánulása a legnagyobb mértékben igazságtalan, elnyomó, deformált; felülről nézve egy teljesen zavart, kaotikus képet kapunk, egy képet, amelyen mindenki-mindenki ellen harcol.

A kormány a nép ellen, pártok-pártok ellen, a legkülönbözőbb szövetségben egymással és egymás ellen, parlament a kormány ellen, munkaadó a munkavállaló ellen, fogyasztó a termelő ellen, háztulajdonos a bérlő ellen, munkás a földműves ellen, hivatalnok az ügyfelek ellen, a munkásosztály a burzsoázia ellen! Egyház az állam ellen és mind egytől egyig dühtől elvakultan támadnak éppen aktuális ellenségeikre; csak egy cél lebeg a szemük előtt: saját személyes érdekük, hatalmi pozíciójuk, egyéni hasznuk, a pénztárca által diktált önérdek.

Egyikük sem gondol arra, hogy a másiknak ugyanúgy megvan az élethez való joga, nem gondolnak arra, hogy az egyéni érdek mindenek feletti érvényesítése csak a másik rovására történhet, egyik sem gondol nép-

társai jólétére, csak a sajátjára, a közösséggel szemben teljesítendő magasabb kötelezettségekre: a személyes meggazdagodás nagy pénzvadászatában nincs megállás, nincs lélegzetnyi pihenő sem. Két könyökkel törnek előre, hullákon gázolnak keresztül – ha a helyzet úgy kívánja. Miért lennének bármire is tekintettel?
Ez a modern gazdasági szemlélet.

Hát így tombol és tobzódik a tömeg az izzadságszagú testvérharcban, így teperi földre az erősebb a gyengét, az aljas a becsületest, a brutális a nemest – az élvhajhász élet megfojtja az ártatlanságot, a szemérmet, az erőszak győzedelmeskedik a jog felett, a pártérdek a közjó felett, a bűnözés, a csalás legyőzi a tisztességes munkát.

Alantas ösztönök szörnyű harcának lehetünk tanúi, önkéntelenül is az Istenek alkonyának bölcs kinyilatkoztatása jut eszünkbe:

„ A jog és erkölcs halott,
Farkasok és hóhérok kora jött el,
Háborog a tenger, tűzeső hull az égből
Így múlik el az Isten és az Ember"

Ne áltassuk magunkat: egy újabb világtörténelmi fordulat kellős közepén állunk. Az is érzékelhető, hogy az egyszerű értelem, a szegény, összezavart szellem – nem látva a

káoszból kivezető utat – csalódottan, kétségbeesve a halál, az öngyilkosság gondolatával játszik, vagy várja a Világ végét, vagy beáll az Aranyborjút imádók közé és minden gátlását, minden kötelékét elfeledve járja a bálványimádók őrült táncát, amelynek esztelen extázisában egyszer csak magával ragadja a kárhozat örvénye: „Élvezd, amíg tudod! Utánunk az özönvíz!"

A német társadalom jelenlegi, totális mélypontja csak a nemzet szellemi és erkölcsi alapjainak tönkretételével magyarázható: bármerre is tekintünk csak azt látjuk, hogy a marxisták, a kapitalisták, a gazdasági szereplők és a közélet szereplői is mind-mind az **individualizmus** bűvöletében élnek. Az egyéni, személyes haszon az egyetlen hajtóerő. (Kiadványsorozatunk egyik későbbi kötete részletesen foglalkozik majd, ezekkel a társadalom egészét érintő szociológiai kérdésekkel.)

Elöljáróban azért kísérletet teszünk arra, hogy egy érzékletes példával rávilágítsunk a jelenlegi rendszer és a nemzetiszocialista eszme államideálja közötti alapvető különbségekre.
A jelenlegi hatalom tanítása így hangzik: a társadalom az egyes emberek összessége, az állam a társadalmat alkotó személyek, és

szerveződések képviseletét látja el. Ez a társadalomszerkezet egy „kőrakáshoz" hasonlítható, amelynek egyedüli alkotóelemei a kövek; a külső forma esetleges. Teljesen lényegtelen a kövek elrendezése, elhelyezkedése, ezen a szerkezeti és szervezeti szinten úgyis csak egy adott számú kőből álló kőhalom marad.

Ezzel szemben a nemzetiszocialista társadalomtudomány és államfilozófia államformája: „a ház". Szerkezeti szempontból, részleteiben maga a ház is adott számú kőből, téglából, adott mennyiségű sóderből, cementből, gerendákból, ajtókból, ablakokból stb. áll. Mégis mindenki számára egyértelmű, hogy egy ház valami magasabb szintű rendnek ad otthont, hozzáadott többletértéket képvisel, sokkal többet, mint az egymásra rakott kövek halmaza. A ház, az alkotórészek tervszerű összeállításának végeredménye; létrejön egy új, magasabb szintű felépítmény.

A nemzet esetében ugyanez a helyzet: ha rendet vágunk a rendetlenségben és minden újra a helyére kerül, ha újra formákba öntjük a káosz erőit, ha a céltalan tömeg ismét tudatos egésszé lényegül át, akkor válnak ismét láthatóvá az értelmes, valódi élet körvonalai és beindul az igazi államot

újjáteremtő, önmagát működtető folyamat. Othmar Spann, a Bécsi Egyetem korábbi rektora „A valódi állam" című könyvében páratlan, felülmúlhatatlan éleslátással és logikával közelíti meg ezt a kérdést: a jelenlegi individualista államberendezkedéssel az univerzalista társadalmi rendet állítja szembe; tudományos igényességgel részletezi az univerzalista szemlélet, az individualizmussal szembeni minden előnyét.

Mi, nemzetiszocialisták egyetlen rövid, mindenki számára érthető alaptörvényben foglaltuk össze e tanítások összességét:

A köz érdeke mindig az önérdek előtt!

Miért? Miért fontos ez? Csak a közösség érdekében tevékenykedve, csak a nemzet egészének keretén belül, a nemzetet szolgálva ébredhet rá az egyes ember a magasabb rendű élet értelmére, csak így válhat – mindenki a személyiségének megfelelően, a maga helyén – saját népének hasznos alkotóelemévé. Csak így nyerhet teret saját bensőnkben, és nemzetünk egészében a valódi szocializmus = a közösség érzete. Csak ezen alapgondolat oltalma, és irányítása alatt alakíthatjuk át a mai rablógazdaságot egy kiegyensúlyozott, korszerű, sokszínű és erős nemzetgazdasággá, amely az új közösség és

az új közösséget alkotó személyiségek javát szolgálják majd.

Ma az egyén önmagában nem más, mint védtelen zsákmány, a hatalomért marakodók kiszolgáltatott áldozata. Védekezési mechanizmusai elavultak, még működő társadalmi szerveződései képtelenek gátat szabni az elnyomó hatalom térhódításának: nem ismerik fel valódi ellenségeiket, soha nem a valódi haszonélvezők és kizsákmányolók ellen fordulnak.
A marxisták antikapitalista szájtépése, a Centrum magasztos kijelentései, a gazdaság adó- és kamatterhek miatti nyavalygása mind hiábavaló: nem ismerik fel, és nem nevezik nevén a Világ ellenségét, az egész Földre árnyékot vető és életveszélyt jelentő mételyt: a Nagytőkét és annak hordozóját, a Zsidót.

A nemzet egésze – korra, foglalkozásra, társadalmi osztályra való tekintet nélkül – saját bőrén érezheti a kamat korbácsának húsba vágó csapásait; nyakán pénzbehajtók ülnek. De ki merne szembeszállni a mindenható bank, és spekulációs tőke hatalmával?
Mindenhatósága abban mutatkozik meg leginkább, hogy minden eddigi gyakorlattal ellentétben képes fáradság és ráfordított munka nélkül, kamat, járadék, jutalék, osztalék stb. képében, úgymond önmagából növekedésre, így egyre nagyobbá és félelmetesebbé válik. A hazugság és aljasság ezen ördögi mechanizmusa diadalmaskodik az alkotó munka mindenek feletti megbecsülésének alapgondolata felett.

Szüntessük meg a kamatrabszolgaságot!
Ez a válaszunk, ez a csatakiáltásunk az öntörvényű nagytőke elleni harcban.

Tisztában vagyok azzal, hogy ez a célkitűzésünk még saját köreinkben sem talál mindenütt értő fülekre, közülünk sem látja át mindenki ezen célkitűzésünk fontosságát. Ez pl. abban mutatkozik meg, hogy szónokaink nagy többsége beszédeiben nem foglalkozik ezzel a kérdéssel. Nagyon sokan jól érzik, hogy ebben az esetben létkérdésről van szó. Érzik, de nem tudják, hogy miért. „Harc a spekulációs és kölcsöntőke ellen." Ez a mondat minden párttagunk szótárában megtalálható.
De magának a „kamatrabszolgaságnak" a mibenléte, a szerepe, társadalmi és egyéni hatásai, pénzügyi háttere, a lakosság anyagi ellehetetlenítésében játszott konkrét szerepe, maga a folyamat, vagy a kamatrabszolgaság megszüntetésével kapcsolatos konkrét intézkedések...
Számtalan nyitott, válaszra váró kérdés,

amelyek közül némelyik annyira bonyolult és tisztázatlan, hogy szónokunknak általában esélye sincs e felmerülő kérdések megválaszolására.

Adolf Hitler „Harcom" című művének első kötetében a 224-225. oldalon a következőképpen ír a kérdés mindenek feletti fontosságáról: „amikor 1919 júniusában először vettem részt Gottfried Feder a kamatrabszolgaság megszüntetéséről szóló előadásán, azonnal világossá vált számomra, hogy egy olyan megkerülhetetlen elméleti alapigazságról hallhatok értekezést, amely a német nép jövőjét tekintve döntő jelentőségű...

A nemzetközi pénz- és kölcsöntőke elleni harc a német nemzet függetlenségéért és szabadságáért folytatott küzdelem legfontosabb programpontjává vált."

Minden valóban komoly nemzetiszocialista osztja ezt a véleményt, hiszen a kérdés megoldása alapjában véve azonos és értelemszerűen megegyezik a zsidókérdés megoldásával, – sőt még azon túlmutató távlatokat is megnyit.

Bizonyos, hogy az antiszemitizmus maga mozgalmunk érzelmi alapját képezi. Minden nemzetiszocialista antiszemita, de nem minden antiszemita válik nemzetiszocialistává. Az antiszemitizmus egy, minden zsidóságnak tulajdonítható megnyilvánulást elutasító, tagadó eszme; az antiszemita már felismerte a pestis, a métely hordozóját, de felismerését nem szélesíti ki és nem mélyíti el: mindössze a környezetében élő egyes zsidók elleni és a zsidók gazdasági sikerei elleni személyes gyűlöletben nyilvánul meg.
Legjobb esetben antiszemitizmusa még eljut arra a szintre, hogy a zsidók állami és gazdasági életből való eltávolítását követelje, de ennek mikéntjével kapcsolatban már nem töri a fejét.

Ha a mai zsidóuralom szellemi alapjai; „az önérdek közérdek elé való helyezése", az anyagi hatalom eszközei, a zsidó bank-, kölcsön- és hitelgazdasági rendszere a zsidók kitelepítése után is fennmarad, éppen elég félzsidó hibrid, de akár a zsidó szellemiséggel megfertőződött tiszta német maradna, akik azonnal a zsidók helyébe lépve ismét a nemzet torkára tennék a kést és tovább működtetnék az elnyomó-hülyítő rendszert, sőt lehet, hogy még alaposabb munkát végeznének.
Talán még néhány „antiszemitát" is viszontlátnánk azokban a pozíciókban, ahol korábban zsidók ültek.
A kamatrabszolgaság eltörlésének igényével

fellépő nemzetiszocializmus azonban valóban egy új rendszert felépítő reformerő; követeléseink már önmagukban is mélyrehatóak, a megvalósítás pedig rendkívül átfogó lesz.

„Programunk szívügye" című, a Nemzetiszocialista Évkönyv 1927-es kiadásában megjelent munkámban éppen ezzel, a bennünket minden más párttól megkülönböztető követelésünkkel foglalkoztam.
Programunk más részeivel kapcsolatban találhatunk hasonlóságot mind a jobb- mind a baloldali pártoknál. De ezt a célkitűzésünket egyetlen párt sem vette át; még csak ehhez hasonló követelést sem fogalmaztak meg.
Tudjuk, hogy sem a baloldali pártok hazug „Le a kapitalizmussal" jelszava, sem a jobboldaliak hazafias frázisai nem fognak gyökeres változást hozni a német társadalom számára; képtelenek arra, hogy új, világtörténelmi korszakot nyissanak Németország számára. A marxisták és a reakciósok követelései sem hoznának változást, legfeljebb Oroszországhoz hasonlóan szétvernék a társadalmi rendszert és a gazdaságot.

Mit értünk kamatrabszolgaság alatt?
A nemzetek azon állapotát, amelyben az összzsidó pénzvilág totális hatalma megvalósul.

A kamatrabszolgaság állapotában leledzik pl. a gazda, aki tevékenysége finanszírozásához hiteleket vesz fel és végül úgy eladósodik, hogy munkájából származó bevételeit a kamatok teljesen felemésztik, vagy más esetben a jelzáloghitel részleteit nyögi: ezeket örök ólomsúlyként cipeli magával.

Kamatrabszolga a munkás is, aki alacsony bérért alkotó munkát végezve értéket állít elő, míg a tőzsdei spekuláns, az árverező – fáradság és munka nélkül – kamatot, járadékot, osztalékot vesz fel.

Kamatrabszolgaságban senyved az egész kisiparos középosztály, amelynek bevételei alapjában véve ma már szinte csak a bankhitelek törlesztéséhez elegendőek.

Előbb vagy utóbb a kamatrabszolgaság jut osztályrészül azoknak is, akik ugyan még nincsenek eladósodva, de fizikai vagy szellemi munkájukért csak annyit kapnak, amennyiből a mindennapi kenyérre futja, míg egy hozzájuk képest arányaiban elenyésző kisebbség – munka és fáradság nélkül – vagyonokat keres kamat-, bank-, tőzsdei és egyéb pénzügyi tranzakciókon, természetesen mások kárára. Itt ne a kisnyugdíjasokra, vagy a még megtakarításokra képes kisbefektetőkre gondoljunk: – habár ka-

matbevételeiket ők is egy alapjaiban hamis rendszernek köszönhetik, hiszen pl. az életük során befizetett nyugdíjpénztári megtakarítási összegnek csak a töredékét kapják vissza – látszólag nyernek ezeken az ügyleteken, valójában veszítenek rajta.
(A részletesebb magyarázatot lásd később.)

Kamatrabszolgák a kis- és középméretű üzemek tulajdonosai is, akik kemény munkával felépítették üzemüket, beszerezték a gépeket, beindították a termelést, az értékesítést stb., utána pedig nagyra törő terveik közepette, részvénytársasággá alakulva egyszer csak azt veszik észre, hogy már nem az ő kezükben van a döntés joga; a felügyelőbizottság telhetetlen, profitéhes cápái – megkaparintva a többségi tulajdont – veszik át az irányítást és a korábbi igazgató úr még örülhet ha egy „bizalmatlansági indítvánnyal" nem forgatják ki a saját tulajdonából.

A kamatrabszolgaság járma alatt nyög minden nép, amely pénzügyi szükségleteit kölcsönökből fedezi.

A kamatrabszolgaság állapotába előbb-utóbb minden olyan nép belepusztul, amely kiszolgáltatja magát, kiszolgáltatja belpolitikai jogait, pénzügyeit, közlekedését és minden egyéb bevételi forrását a pénzhatalomnak, a bankároknak; az adók és vámok feletti rendelkezési jogot, mint ahogyan azt Németország tette a Dawes-törvények elfogadásával.

Kamatrabszolgák mindazon népek és kormányok, amelyek igénybe veszik a kölcsöntőke „segítő jobbját".

Kamatrabszolgává vált maga az alkotó munka is, amely meghajolt a pénz uralma előtt. A pénz a „gazdaság szolgájából", nemcsak, hogy a „munka urává" hanem legbrutálisabb zsarnokává vált.

A kamatrabszolgaság komplex fogalomköre a tények, jelenségek összehasonlítására is kiválóan alkalmas: „tőke és munka", „vér és pénz", „alkotóerő és kizsákmányolás".
Lényünk akaratának hatalmas harcában villámcsapások kíséretében válnak világossá az összefüggések és az ellentétek: az erő harca az alattomosság, a szellem küzdelme az anyag, a szabadság csatája a szolgaság és a fény viaskodása a sötétség ellen.

A „kamatrabszolgaság megszüntetése" olyan távlatokba vezet, olyan jelentőséggel bír népünk, fajunk számára, hogy ennek az ügynek a sikerétől függ nemzetünk felemelkedése; igen ettől függ minden:

– boldogság és üdvözülés, jólét és kultúra, az élet felvirágzása nemcsak nálunk, hanem az egész földkerekségen.

A „kamatrabszolgaság megszüntetése" az az acéltengely, amely körül minden forog:
– sokkal több egyszerű pénzügy-politikai követelésnél, feltételeivel és kihatásaival a politikai és gazdasági életre egyaránt mély hatást gyakorol. Ez a kérdés a gazdasági szemlélet fő kérdése: a társadalom minden egyes tagját választ elé állítja és felteszi számára a kérdést: a nemzet egészének szolgálata, vagy a határtalan meggazdagodás? Ezzel a szociális kérdés megoldását is jelenti egyben.

A világnézeti kérdések természete az, hogy lényegük akár egyetlen, a káoszból kiemelkedő lángoszlopként az ég felé törő szóban is összefoglalhatók, ugyanakkor 1000 könyv és 100 próféta minden tanítása nem elegendő ahhoz, hogy ezt az egyetlen gondolatot teljes részletességében tárgyalja.
Így aztán, a nemzetiszocializmus eme korszakalkotó alaptörvényéhez sem fűzünk most több magyarázatot. Eddig megjelent vitairataimban („A kamatrabszolgaság eltörlésének kinyilatkoztatása" – München, 1926.; „Az államcsőd, mint megoldás" – Diessen, 1919.; „A jövő adóvitái" – Diessen, 1921.; „A német állam nemzeti és szociális alapjai" – München, 1923.) minden oldalról körbejártam ezt a problémát.

Behatóan, részletekbe menően kellett tanulmányoznom ezt a témát, hiszen az utóbbi 50 év gazdaságának alakulása oly annyira a pénztőke, és a kamatkapitalizmus bűvkörének jegyében telt, hogy mindenkinek – köztük nekem is – egy alapos és mindenre kiterjedő szemléletbeli váltásra van szüksége ahhoz, hogy ezektől a mélyen a köztudatba ivódott gazdasági kényszerképzetektől megszabaduljon.

Egy, a jövőben kiadásra kerülő füzet feladata lesz majd, a „kamatrabszolgaság megszüntetésének" kérdéseit külön, részleteiben tárgyalni és az egész kérdéskört a Német Nemzetiszocialista Munkáspárt, és az eljövendő nemzetiszocialista állam feladatainak fényében a párttagság felé is kommunikálni.

Programunk két nagy új alapgondolata mellett fel kell még tárnunk az állam-, a gazdaság- , a pénzügy-, a szociál- és a kultúrpolitika azon összefüggéseit, amelyekből kiindulva további célkitűzések fogalmazódtak meg.

Állampolitikai alapelvünk röviden és tömören:

„A Német Birodalom a németek hazája."

Ez az állampolitikai alapvetés magában foglalja a teljes külpolitikát, beleértve Németország politikai felszabadítását, fajelméleti irányelveinket és az állampolgárság kérdésében megfogalmazott feltételeinket.

Gazdaságpolitikai hitvallásunk:

„A nemzetgazdaság elsőszámú feladata a szükségletek fedezése, és nem pedig a kölcsöntőke által meghatározott, profitmaximalizált termelés."

Ez a gazdaságpolitikai alaptörvény magába foglalja a nemzetiszocializmus magántulajdonhoz való viszonyát, a gazdaság működésének harmonizálását, a gazdasági szervezetek (kis-, közép-, nagy- és óriásvállalatokszindikátusok, trösztök) termelői tevékenységének összehangolását, és olyan nagy erkölcsi alapelvek érvényesítését, amelyek valóban nemzetivé teszik a nemzetgazdaságot, amelyek jelenléte meggátolja a kizsákmányoló, profithajhászó, mindent a feje tetejére állító spekulációs pénztőke térnyerését!

Pénzügypolitikánk vezérelve a következő:

„A pénzügy az állam szolgálatában áll, a pénztőkével, pénzügyi hatalommal rendelkezők nem képezhetnek államot az államban."

Olyan alaptörvény ez, amely a korábbiakhoz képest gyökeres változást jelent. Ezen a területen vethetünk valóban véget a kamatrabszolgaságnak a pénzügyi szektor államosításával, a hitelgazdaság megzabolázásával. Ezek a legnagyobb jelentőséggel bíró intézkedések. További lépés ezen a területen az új adótörvény megalkotása, melynek lehetetlennek tűnő végcélja az adó nélküli állam.

Szociálpolitikánk legfőbb törvénye:

„A közjó mindenek előtt!"

Ezen álláspontunkkal is teljes mértékben szembehelyezkedünk a mai közfelfogással és gyakorlattal, hiszen minden párt, minden szakmai érdekvédelmi szervezet, minden társadalmi osztály az általános közjóra való tekintet nélkül a saját holdudvarának akar előjogokat biztosítani. Megszüntetjük a lakáshoz és munkához jutás nehézségeit, bevezetjük az általános nyugellátási rendszert is.

Kultúrpolitikánk fő irányelvéhez szintén rendíthetetlenül tartjuk magunkat:

Minden kultúrpolitikai megnyilvánulásunkat a tiszta német szellemiség hatja át. Hogy népünk képes lesz-e ennek jegyében egy új lelki és szellemi újjászületésre, egy csodála-

tos, új és mégis klasszikus művészeti megújulásra; ezt még nem tudhatjuk. Ezek a folyamatok tényleg nem parancsoktól és törvényektől indulnak meg. De egy biztos: mindent megteszünk azért, hogy a lehető legideálisabb körülményeket teremtsük meg a szellemi felébredés és újjászületés számára: begyógyítjuk a német kulturális és szellemi életnek a zsidó diktatúra idején szerzett mély és fájdalmas sebeit; megvannak az eszközeink arra, hogy ezeket a német szellemre rendkívül veszélyes elemeket kiszorítsuk a birodalmi élettérből: pl. méregtelenítjük a sajtót.

Ezeken, az általunk legfontosabbnak ítélt közéleti területeken kívül természetesen még számos jobbító intézkedést fogunk foganatosítani, amelyekre itt most nem térünk ki.

Világos, hogy törvénykezésünk számára is a számos reformintézkedéshez idomuló új közjogi keretet kell alkotnunk.
A működésképtelen parlamentáris-demokratikus választójogi törvényt át kell alakítani ugyanúgy, mint ahogyan az átmeneti diktatórikus időszak után, az új államformáról és a tartományok közigazgatásának szerkezeti átalakításáról is határoznunk kell majd.

Úgy gondolom, hogy ezzel a rövid áttekintéssel láthatóvá váltak programunk sarkalatos pontjai.
Teljesen mindegy számunkra, hogy az új állam monarchia vagy köztársaság, lényegtelen, hogy 5 vagy 25 tartományból áll-e majd: a lényeg, hogy a német nemzetet egyetlen erős központi hatalom alatt, egyetlen országban egyesítsük, amely kiemelkedő, rendíthetetlen sziklaként áll az országok tengerében és amelyben boldogan, gondtalanul élhetnek a német állam polgárai.

4. Programunk célkitűzéseinek részletes ismertetése

Kivonatok Feder, „A német állam" című művéből

A gyakorlati propagandamunka kifejtéséhez eredményesebben használható a fenti programpontok következő, részletező változata. Itt már különválasztottuk és rangsoroltuk a különböző munkaterületeket.

A Német Nemzetiszocialista Munkáspárt állam- és gazdaságprogramja

Célunk:
A német szellemiségű, szabad Németország újjászületése.

A célunkhoz vezető út:
I./ Állampolitikai alapelv:
A Német Birodalom a németek hazája.
A, Külpolitikai szempontból:
1, A német nemzet egészét magába foglaló zárt nemzetállam megalapítása.
2, A német érdekek erős, határozott képviselete külföldön.
B, Faji szempontból:
3, A zsidók és nem német nemzetiségűek eltávolítása a fontos közéleti pozíciókból.

4, A keleti zsidók és egyéb, társadalmi szempontból felesleges külföldiek bevándorlásának megakadályozása, a veszélyes vagy feleslegesnek ítélt zsidók ill. külföldiek kiutasítása az országból.

C, Állampolgári szempontból:
5, Állampolgári jogait csak az a német gyakorolhatja, aki a német kultúr- és sorsközösséghez tartozónak vallja magát.
6, A nem németek kizárólag vendég státuszban élhetnek a Birodalom területén, rájuk idegenrendészeti törvények vonatkoznak.
7, A német állampolgárok jogai és érdekei német földön minden esetben az idegen nemzetekhez tartozók jogai és érdekei felett állnak.

II./ Gazdaságpolitikai alapelv:
„A nemzetgazdaság elsőszámú feladata a szükségletek fedezése, és nem pedig a kölcsöntőke által meghatározott, profitmaximalizált termelés."
8, A nemzetiszocializmus alapvetően elismeri, és az állam védelme alá helyezi a magántulajdont.
9, A közjó biztosítása érdekében korlátozza az anyagi javak egy kézben történő felhalmozását, és a mértéktelen gazdagodási szándékot.

10, Minden német egy közösségben, egyesült erővel Birodalmunk jólétén és kultúránk felvirágoztatásán munkálkodik.
11, A minden német néptársra vonatkozó általános munkakötelezettség keretein belül, és a magántulajdon alapvető elismerése és tiszteletben tartása mellett, biztosítjuk a gazdasági tevékenység szabadságát, és a munkavállalás feletti szabad rendelkezési jogot.
12, A kis-, közép- és nagyvállalkozások egészséges aránya továbbiakban is fennmarad a gazdasági élet minden területén, ez a törekvésünk természetesen kiterjed a mezőgazdasági ágazatokra is.
13, Az eddig társasági tulajdonúvá alakított vállalkozásokat államosítjuk.
14, Halállal bűnhődnek mindazok, akik uzsoratevékenységet, üzérkedést végeznek, vagy akik a német nemzet megkárosítása árán próbálnak meggazdagodni.
15, A kötelező munkaév bevezetése minden német néptárs számára.

III./ Pénzügypolitikai alapelv:
A pénzügyi élet az állam szolgálatában áll, a befolyással bíró, gazdag pénzügyi szereplők nem alkothatnak államot az államban; ezért is fogalmaztuk meg célunkat, a kamatrabszolgaság eltörlését az alábbi intézkedések bevezetésével:

16, Az állam, és ezáltal a nép nagytőkével szembeni, kamatköteles adósságállományának eltörlése.
17, A Birodalmi Bank Rt. és a Jegybank államosítása.
18, A nagy állami beruházások, közbeszerzési eljárások (pl. vízvezetékek, csatornarendszer, közlekedési utak stb...) megvalósításához szükséges pénzeszközök biztosítása kizárólag a kölcsön- és kamattőke kikapcsolásával, pl. államkincstárjegyek kibocsátásával, vagy pénzeszközöket nem igénylő kivitelezési formák által történik.
19, Szilárd pénzügyi alapokon nyugvó nemzeti valuta bevezetése.
20, A valutareform keretein belül egy közhasznú építési- és gazdasági bank alapítása, kamatmentes hitelek folyósítása céljából.
21, Az adórendszer átfogó reformja szociális és nemzetgazdasági szempontok alapján.

IV./ Szociálpolitikai alapelv:
A legfőbb irányelv az általános jólét biztosítása.
22, A nyugellátási rendszer nagyvonalú újjászervezése a nyugdíj-előtakarékossági ágazat államosítása által. Keresőképtelenség bekövetkeztekor német néptársaink már a nyugdíjkorhatár elérése előtt jogosulttá válnak rokkantsági segélyre.

23, Az alkotó és értékteremtő munkát végző vállalatok alkalmazottai teljesítményüktől, és életkoruktól függően részesedést kapnak a vállalat nyereségéből; ugyanakkor a vállalat nemzetgazdasági feladatainak teljesítéséért is felelősséggel tartoznak.

24, A háború illetve a forradalom időszakában szerzett, nem becsületes munkából származó spekuláns és uzsoravagyonok elkobzása; az ily módon felszabadított pénzeszközöket a szociális ellátó rendszer kiépítésére fordítjuk.

25, A Birodalom egész területén jelenleg tapasztalható lakáshiány megszüntetése; új lakások építése a 20. pontban már említett, újonnan alapítandó közhasznú építési és gazdasági bank finanszírozásával.

V./ Kultúrpolitikai alapelv:

Legfőbb kulturális célunk minden tudomány- és művészeti ág felvirágoztatása, a politikailag szabad, gazdaságilag egészséges állam támogatásával

Céljainkat a következő pontok megvalósításával érjük el:

26, A német ifjúság testileg egészséges és szellemileg szabad felnőtté válásának biztosítása a német szellemi élet hagyományainak átörökítése által.

27, Teljes vallás- és lelkiismereti szabadság.

28, A keresztény vallási felekezetek kiemelt védelme.

29, A német erkölcsi érzékkel ellentétes, állam- és nemzetromboló tartalmakat hordozó szellemi és vallási tanítások teljes körű betiltása.

30, Az irodalom, a sajtó, a színház, mozi és egyéb művészeti ágak nemzetkárosító produktumainak betiltása.

31, A tanuláshoz való jog biztosítása mindenki számára a német felsőoktatási intézményekben. Egy karizmatikus férfiakból álló vezető szellemi elit tudatos kialakítása az egyetemeken.

VI./ Katonapolitikai alapelvek:

32, A nemzet ütőképességi szintjének emelése a minden szabad német számára kötelező katonai szolgálat bevezetésével.

33, A zsoldos hadsereg feloszlatása.

34, Egy szigorú keretek között kiképzett, hivatásos tiszti állomány vezetése alatt álló, Nemzeti Hadsereg felállítása a haza védelmére.

VII./ Egyéb javító intézkedések:

35, A sajtóban uralkodó állapotok javítása. A német nemzet érdekeit sértő sajtótermékek betiltása. Minden hamis vagy szándékosan

elferdített hír megjelentetése szigorú felelősségrevonást von maga után.
36, A választójogi törvény módosítása a választási harc erkölcstelen formáinak kiiktatásával és a megválasztottak felelősség nélküliségének (ún. immunitásának, mentelmi jogának) megszüntetésével.
37, Szakmai kamarák alapítása.
38, Törvényreform a következő területeken:
- *Földtulajdonjog* (a földtulajdon mint magántulajdon alapvető elismerése és tiszteletben tartása mellett a földtulajdon magántőke általi elzálogosításának elidegenítésének megtiltása, az állam elővételi jogának biztosítása különösen külföldiekkel és zsidókkal szemben. A földterület hanyag, gondatlan kezelése esetén az állam jogosult lenne elbirtokolni és a továbbiakban sajátjaként kezelni a földtulajdont).
- *Polgári jog* (a ma domináns, egyoldalú tulajdonjogi védelmet biztosító törvényekkel szemben a személyes tisztesség, becsület és egészség védelmének erősítése).

39, Államjogi reformok.
- *Államforma:* a német szellem számára elfogadható államforma egy a legfelsőbb szinten kicsúcsosodó, szuverén államvezetésben nyílvánul meg. Hogy ezt a legfelsőbb pozíciót egy a nemzet által megválasztott uralkodó, vagy éppen egy államelnök tölti-e majd be? – erről a későbbiekben, egy népszavazás keretein belül szülessen döntés.
- *A Birodalom szövetségi államjellege:* A német nemzet egészét alkotó, különböző germán törzsi származású és különböző történelmi háttérrel rendelkező tartományok népei számára belső ügyeik intézésében az önrendelkezési és önkormányzati jog messzemenően biztosított lesz.

Birodalmi ügynek tekintendő a német nemzet egészének külpolitikája, határforgalom, vámügyek, a hadsereg és a flotta. A nemzetiszocializmus állam- és gazdaságprogramjának megvalósítása útjában három fő akadályozó tényező áll: a marxizmus, a parlamentarizmus és a mindkettőt meghatározó nagytőke.

1. Antimarxista harcunk a zsidó Karl Marx állambomlasztó tanai ellen irányul; a nemzeti egységet szétziláló osztályharc-elmélet, a magántulajdon eltörlését hirdető, a gazdaságot romba döntő elmélet, valamint a tisztán közgazdasági – materialista alapokon nyugvó történelemszemlélet ellen.
2. Antiparlamentáris harcunk az ún. „népképviselők" felelősség nélkülisége, mentelmi joga ellen irányul, akik – ún. semleges státuszt élvezve – nem tartoznak felelősséggel

döntéseik, intézkedéseik következményeiért, a hibás lépésekből származó károkért, veszteségekért. (Nem csak anyagi síkon nézve: ez erkölcsi romlottsággal, protekcionizmussal, korrupcióval jár!) És az egész parlamentáris rendszer szomorú, szánalmas és siralmas következménye: egy ilyen parlamenttől függő kormány létezése.

3. A minden másnál előbbrevaló, a két előbbi frontnál sokkal fontosabb harcunkat az anyagelvűség, a Mammon démona ellen vívjuk. A Világot behálózó, nemzetünket pénzügyileg és gazdaságilag kivéreztető és kizsákmányoló nemzetközi kölcsöntőke ellen küzdünk legkérlelhetetlenebbül és leghevesebben.

Más szempontból azonban ez a harc hatalmas szellemi küzdelem is egyben: a lélekgyilkos materialista felfogás, az egoizmus és a nyereségvágy ellen, beleértve a gazdasági és kulturális közéletünkben tapasztalható destruktív kísérőjelenségeket is.

Legfőbb és legmélyebb értelmét tekintve két egymással szöges ellentétben álló szellemi struktúra kivetüléseként érzékelhető két világnézet harcáról van szó – az egyik az öröktől fogva, természetéből adódóan teremtő és alkotó; a másik a nyughatatlan, állandóan változó, harácsoló és mohó szellemiség.

A teremtő, természethez kötődő és azzal harmóniában élő és – ezzel látszólag ellentétesen – a földi életet szellemiségében meghaladni képes szellemiség képviselője általában az árja faj; a mohó, gyökértelen ám a szó átvitt értelmében mégis földhözragadt kereskedő-materialista szellem megtestesítője pedig nagy általánosságban a zsidó.

A nemzetiszocializmus – *az antiszemitizmushoz hasonlóan* – minden rossz eredetének a zsidó-materialista szellemet tartja, de azzal is tisztában van, hogy a történelem eme leghatalmasabb harca nem állhat meg a tisztán elutasító antiszemita követeléseknél; a nemzetiszocializmus teljes állam- és gazdaságprogramja az antiszemita harc alapvetően tagadó-elutasító szellemiségénél már jóval távolabbra mutat: az alkotó nemzetiszocialista munkaállam képét vázolja fel.

Ha legfőbb célunkat elérjük, a pártot feloszlatjuk; addigra a nemzetiszocializmus az egész német nép alapvető alkotóelemévé válik. A Német Nemzetiszocialista Munkáspárt egyáltalán nem a szó megszokott értelmében vett parlamenti párt, hanem egy határozott jövőjében biztos és a jövőbe bizalommal tekintő közösség, a német nemzet része, kemény magja, amelyet egy akaratában és szellemében erős, határozott vezető

egyesített, hogy külpolitikai tekintetben véget vethessünk Németország szégyenteljes gyászkorszakának és az idegen hatalmak országunk felett gyakorolt önkényuralmának; belpolitikai szempontból pedig megszüntessük a nemzetünk testét szétmarcangoló és erkölcsét leromboló közállapotokat, hogy Németország végre ismét elfoglalhassa régi, jól megérdemelt, erőteljes és tekintélyt parancsoló pozícióját a Világban és szeretett hazánk ismét egy gazdaságában és kultúrájában virágzó, szellemében és erkölcseiben magas színvonalon álló nemzetközösséggé válhasson.

A Német Álom Birodalmának szellemiségét Geibel* dala kiválóan adja vissza:

Egységes és erős: külső ellen nem pusztítja.
A magasztos cél zászlója egyesít.
Az ország gyönyörű; gazdagságát gyarapítja.
Minden germán törzs saját érdeme szerint.

„A Német Birodalom a németek hazája."

Fájdalmas korbácsütésként hat tudatunkban ezen alkotmányos alapelv minden egyes szava, ha jelenlegi helyzetünk szánalmasságába belegondolunk.

A „Német Birodalom"..., hol van ma a Német Birodalom? A jelenlegi helyzetet tekintve inkább gyarmatként definiálandó Németország jogot formálhat-e egyáltalán az önmaguk felett rendelkező országokat megillető és megtisztelő „állam" címre? Nem.

Az állam öt legfontosabb felségjoga: a területi, a katonai, a pénzügyi, a közigazgatási és a kereskedelmi felség joga.

Ezek után minden – különösebb nemzetközi jogi tanulmányokkal nem rendelkező és Németország mai helyzetét részletesebben elemezni nem kívánó – laikus számára is világossá válik, hogy az önrendelkezési jogait aktívan gyakorló „Német Birodalom" képe puszta álomkép.

Területi felségjogunk teljesen esetleges, a bolondját járatják velünk, madzagon rángatnak minket... Ha pl. Franciaországnak megtetszik belőlünk egy darab, minden további nélkül elfoglalja anélkül, hogy bármilyen ellenlépéssel számolnia kellene; ugyan-

ezt megtehetik velünk a csehek, a lengyelek, a dánok... Bármikor betörhetnek területeinkre, képtelenek vagyunk megakadályozni. Milyen más elbírálás alá is esett a „régi átkos rendszerben" a határsértés! A legkisebb katonai jellegű határvillongás vagy provokáció is azonnal a hadiállapot életbe lépését jelentette.

A területi felségjog, az állam területének és az állam állampolgárainak élete és testi épsége megvédéséhez az állam számára fegyveres erők szükségeltetnek. Egyetlen szabad állam sem enged betekintést hadserege struktúrájába... Egyetlen szabad állam sem fogad el diktátumokat hadseregének létszámára, fegyverzetére, felszerelésére, állomáshelyeire vonatkozóan. Egyetlen szabad állam sem tűri el, hogy országa területén idegen csapatok állomásozzanak, bizonyos területeket megszállás alatt tartsanak; hiszen az ilyen állam ettől fogva nem tekinthető szuverénnek, az ilyen állam gyakorlatilag lemond katonai felségjogának gyakorlásáról. Azzal, hogy beengedte a győztes hatalmak mindenfelé szaglászó leszerelő- és ellenőrzőbizottságait, Németország alávetette magát az ellenség akaratának.

Már a fegyverszüneti feltételek elfogadása is jelentősen megrövidítette Németországot.

Tehát a külpolitika felségjogának gyakorlása is elveszett.

Az ország területén belül még fenntartható lett volna egyfajta szuverenitás, de a nemzetközi pénzügyi körök lecsaptak a belföldi felségjogokra és jogot formáltak a német munka gátlástalan kizsákmányolására is.

Ezután jött a forradalom szennytengere; a hullámok összecsaptak Németország felett. Uzsorások, élősködők, a Káosz fiai lepték el hazánkat. Szociáldemokrata hazaárulók, zászlójukat elhagyó katonaszökevények, fegyencek, köztörvényes bűnözők furakodtak be az államgépezetbe.

Vezető pozíciókba nyomakodtak... hamarosan megtalálták a közös hangot és megosztották a hatalmat a kompromisszumkész Demokratákkal és a Centrummal. Mögöttük áll és bonyolítja a szálakat a mindenható zsidó; a mértékadó pénzügyi körök, az „üzletemberek". Következő lépésként az ún. nemzeti pártokba beépült szabadkőművesség is kimutatta foga fehérjét, mint pl. Gustav Stresemann úr.... Ez volt a kegyelemdöfés. A szakértelem és a hozzáértés nyájas álarca mögé bújva, a Dawes-törvények elfogadásával rabolták ki teljesen, fektették két vállra és feszítették keresztre

Németországot. Egy tál lencséért, Júdáspénzért játszották Németország pénzügyi felségjogát a zsidó pénztőke kezére. A Reichstag a Birodalmi Vasutaknak is a seggére vert, ezzel elúszott a közlekedéskereskedelmi felségjog gyakorlása is... Sőt még a közigazgatási jog is jelentős csorbát szenved, hiszen az adók és vámok jó részét (ezzel együtt az ezekből származó bevételeket is) a háborús jóvátétel részeként a külföldi felügyelőbizottságok kaparintották meg.

A törvényalkotói felségjog gyakorlásáról sem lehet már beszélni. A megszállt területeken katonai bíróságok gyakorolják az igazságszolgáltatást, Németország többi részében ún. „különleges törvények" vannak érvényben, mint pl. A Köztársaság Védelmének Törvénye. Jogbizonytalanság uralkodik mindenütt, szervezetten forgatják ki mindenéből a német nemzetet. Az ún. „felülvizsgálati törvények" még a bíróságok döntéshozói jogkörét is korlátozzák és felülbírálják.

Németország nem önálló állam többé.
Németország gyarmat, a német bennszülöttek státusza: rabszolga. Saját hazájukban nyomják el a németeket, börtönbe vetik őket, megtiltják számukra a szabad véleménynyilvánítást, csak azért mert „németek" maradtak és síkra szállnak a rabszolgaéletmód ellen.

Igenis, mi ismét a szabad Német Birodalmat akarjuk, és ez az eljövendő szabad Német Birodalom tényleg a németek hazájává lesz.

Ez a Németország ismét Haza lesz; nem rendőri államgépezet, nem csak „állam", nemcsak „felsőbb hatalom", nemcsak „kormány", nemcsak egy maroknyi kiskirály nyugdíjas állása, hanem Haza.
Haza, te csodálatos varázsszó, te földalatti forrásokból előtörő erő, – Hazaszeretet; meghitt és szép, napsütötte kedves vidék, a Szülőföld illata orrunkba tolul, boldogság járja át a Vándor szívét, amikor a Szülőföldet ismét lába alatt tudhatja, azt a Földet, melyhez vérségi kötelék fűzi. Szülőhazám, – az anyám – minden gyermekéről gondoskodik, minden német oltalmat talál a Német Birodalomban, otthonában, a szülőhazában. A Hon iránt viseltetett érzelmeink lényege a védettség érzésében rejlik; ebből szökken szárba a Hazaszeretet szép virága. Nemzet és Állam számára nem létezik magasztosabb cél.

Ez több a józan, racionális szociálpolitikánál, több a munkanélküli segélynél.... Több mint

egy lakásépítési program, habár a saját otthon, a Szülőház birtoklása a Hazaszeretet egyik legerősebb táplálója.

A Haza több, mint „imperialista államhatalom", amelyet lelkesedésből, meggyőződésből vagy kényszer hatása alatt szolgálunk.

A Haza több, mint Birodalmi-, Állam-, vagy Városigazgatási Egység, több mint szakmai vagy érdekképviselet, több mint bölcső, vagy mint személy és tulajdon védelmezője. Ezeknek a közintézményeknek együttesen, egységesen kell, hogy a Haza Gondolatának szolgálatában állniuk.

Mint ahogyan egy igazi családban a „haza", az „otthon" szó egészen különleges hatást gyakorol a gyermekekre, mint ahogyan az „itthon" teljesen más érzelmeket vált ki belőlünk, mint a „hotelszoba", vagy akár a „börtöncella", habár ezekben ugyanúgy „csak" lakni lehet. A Haza megfogalmazhatatlan, kimondhatatlan, különlegesen bensőséges és felsőbbrendű jelentéstöbblettel bír...

A sivár lelkivilágú érdekcsoportok gondolatvilága felett helyezkedik el; nem érhetik fel „ép ésszel" ezért nem lesznek soha képesek arra, hogy megszervezzék az államépítő társadalmat.

Állampolitika

Alapelv: A Német Birodalom legyen a németek hazája. Ne a „Német Haza" fogalmát nem ismerő zsidóké, orosz kommunistáké, szociáldemokratáké és más egyéb, Németország területén hosszabb-rövidebb ideig tartózkodó külföldieké.

Teljes mértékben szembehelyezkedünk a Weimari Alkotmánnyal, amely csak „német állampolgárokat" ismer, a „németről", mint nemzeti vagy faji, rasszbeli kategóriáról egyáltalán nem vesz tudomást.

Első hét politikai tézisünk – az **a;** külpolitika, **b;** népesség- és fajpolitika és **c;** állampolgári jog három alpontjába szedve – a következő:

1. Egy minden német nemzetiségű néptársat egyesítő nemzetállam megalapítása.
Minden öntudatos nemzet élethez való természetes joga, hogy az őt alkotó nemzetségek és törzsek egyetlen nemzetállamban történő egyesítésére törekszik. Ez a törekvés háborús ellenfeleink részéről is spontán módon kifejezésre jutott, amikor is proklamálták a „népek önrendelkezési jogának szükségszerűségét."

Így aztán, mi sem mondunk le egyetlen határainkon kívül élő németről sem, legalábbis abban a tekintetben, hogy a határon túli németek nemzetiségileg a Német Birodalomhoz tartozzanak. A tisztánlátás érdekében hangsúlyozzuk: nem arról van szó, hogy a dán, lengyel, cseh, olasz vagy francia fennhatóságú, németek lakta területeket erőszakkal a Birodalomhoz akarnánk csatolni. De elvárjuk, sőt megkövetelük, hogy az idegen államokban élő német testvéreinket az adott ország többi állampolgáraival azonos jogok illessék meg.

Ezen kezdeményezésünk, mindenfajta imperialista jelleget nélkülöz, összességében egy olyan természetes és magától értetődő követelésről van szó, melynek gondolatát minden erős, történelmi nemzet magáévá teszi és más nemzetek részéről is akceptálja.

2. A német érdekek erőteljes külföldi képviseletének még inkább teret kell nyernie – kiegészítés az 1. ponthoz.
Nem ritka jelenség, hogy a legjobb, legderekabb németek, egyfajta „viking" szellemiséget képviselve szétáradnak a Világ legkülönbözőbb részeibe; mérnökök, kutatók, tudósok, kereskedők, orvosok távoli országokban öregbítik német hazánk hírnevét. Ők is a Német Nagycsalád részét képezik,

nem veszhetnek el, nem tűnhetnek el a népek tengerében! Tudniuk és érezniük kell, hogy idegen földön is számíthatnak a szülőhaza védelmére.
Ők sem vegyülhetnek el, nem egyszerű „kultúrahordozókként", „az emberiség apostolaiként" kell értelmezniük szerepüket: ők a németség előőrsei, élharcosai az idegen földön, az északi gondolat hordozói!

Nem „idomulniuk" kell az idegen körülményekhez, épp ellenkezőleg: meg kell őrizniük a német karaktert, a németként való létezés fensőbbségességét! Ez a külföldön élő németek küldetése és ez a német külképviseletek feladata is. Vassöprűvel kell rendet csinálni a külügyben, az Erzbergerek* és Stresemannok politikájának, a külföldi érdekek szolgalelkű kiszolgálásának véget kell vetni, és akkor majd tapasztalni fogjuk, hogy a külföld igenis elfogadja és értékeli a német érdekek erőteljesebb képviseletére tett fáradozásainkat.... Pofonok és rúgások helyett, ismét figyelem és megbecsülés jut majd osztályrészül...

b, Faj- és népességpolitikai szempontból:
3. A zsidók és minden más, nem német nemzetiségű személy eltávolítása a német közélet felelős pozícióiból.

Ez a követelés nekünk, nemzetiszocialistáknak oly annyira természetes, hogy ehhez a témához semmiféle további hozzáfűznivalónk nincs; ezzel szemben azokat, akik a fajelmélet alapvető tanításait sem ismerik, teljesen felesleges lenne hosszabb-rövidebb magyarázatokkal terhelni, a fajelméleti tézisek ismerete nélkül úgysem értenének meg bennünket. Azért mégis megpróbálkozunk vele, tehát aki a zsidóban csak egy „zsidó vallású német állampolgárt", és nem egy szellemiségében teljesen idegen, élősködő-parazita tulajdonságokkal bíró zárt népcsoportot lát, az nem is értheti meg követelésünk fontosságát és az ebben a kérdésben tapasztalható kérlelhetetlenségünket. Aki az eperágy közepén kibújó és ott felnövő karalábét epertőnek állítja be, és elhiszi, hogy arról majd idővel, nyájas rábeszélés hatására epret fog szedni az ugyanúgy téved, mint az aki azt gondolja, hogy a birkanyájba tévedt fiatal oroszlán birkává válik majd az idők során.

Egyetlen németből sem válna jó helyi közigazgatási hivatalnok pl. Kínában vagy Indiában, mint ahogyan mi sem néznénk jó szemmel ha egy kínait, vagy éppen egy karibi bennszülöttet ültetnének pl. minisztériumi tisztviselői, vagy polgármesteri pozícióba Németországban.

Mindemellett mégse lenne rossz, ha inkább olyan kivételes külföldi személyiségek, mint pl. Enver Pasha* vagy Csang Kaj-sek* teremtenének rendet Németországban és nem holmi szabad kezet kapott zsidók destruktív fajtajellegének kibontakozásától kellene szenvednünk.

Ami tényként megállapítható az az, hogy a forradalom az addig fennálló államrendet teljesen szétzilálta; ebben a zűrzavaros időszakban a Németországban „őshonos" nagytőkés bankzsidók, de az újonnan betelepült keleti zsidók is mérhetetlenül meggazdagodtak a németek nyomorán. Mindannyian megéltük, mindannyian saját szemünkkel láttuk, mindannyian érezhettük: minden lépésükben a nordikus Rend megsemmisítésére törekedtek.

„E ravasz nép azonban
csak egy utat ismer,
de míg a Rend fennáll,
célját nem éri el."
(Goethe: A zsibvásári sokadalom)

Ezért követeljük a **4.** pontban, hogy azonnali hatállyal állítsák le a keleti zsidók és egyéb veszélyes elemek bevándorlását. A Németország számára terhet jelentő külföldieket és zsidókat utasítsák ki.

A hiperinfláció idején ezek a galíciai és lengyelországi zsidók élősködő tömegként telepedtek rá a német városokra; a kritikus lakáshiány ellenére megkaparintották maguknak a legszebb lakásokat, míg a németek lyukakban húzták össze magukat. Azonnal hozzáfogtak tisztátalan, sötét üzelmeik folytatásához és mindent vásároltak, na persze olcsón: gyöngyöt, perzsaszőnyeget, gyémántot, aranyat, ezüstöt, platinát, hadikölcsönt, papírhulladékot, ezermárkást, rezet, ólmot, irodalmat, színházat, hulladékot (Evaporator Rt.). Hihetetlen gyorsasággal meggazdagodtak és pénzük előtt meghajoltak a német fejek: németként ismerték el az üzéreket.

Bajorországban nemzetiszocialista nyomásra a német állami főfelügyelő, von Kahr (ő volt az, aki a német nemzeti felemelkedés első, 1923. november 9-i megnyilvánulását vérbe fojtotta, becsületszavát „államérdekből" megszegve a tömegbe lövetett) egy szép napon napirendre tűzte a keleti zsidók kitelepítését Bajorországból. A rendőri szervek megkezdték az intézkedést, elő is állították a leghírhedtebb uzsorásokat. Több se kellett a Központi Felügyelő Bizottság "őshonos", „felelősségteljes beosztásban lévő" zsidó tagjainak: azonnal leállíttatták az akciót, a galíciai söpredéket szélnek eresztették – és von Kahr gyáván meghátrált.

Csak a faji kérdésben tájékozott, hajlíthatatlan állami vezetők lesznek képesek a helyes cselekvésre. Ebben a kérdésben nem tehetünk engedményeket.

A faji kérdéskört az antiszemitizmuson túl tovább kell gondolnunk: végső célunk a német faji tisztaság helyreállítása az Északi Gondolat jegyében.
Ez a feladat sokkal hosszabb távú cél annál, minthogy az NSDAP akcióprogramjában lenne a helye, de már most szembe kell néznünk a tényekkel: tudomásul kell vennünk, hogy egy erősen elkorcsosult német néppel nem tudjuk elérni célkitűzéseinket.

A mai helyzetről elmondhatjuk, hogy a faji felhígulás félelmetes réme már nem fenyeget bennünket: egyre több néptársunk érdeklődését keltette fel a fajelmélet tudománya, az ezzel a kérdéssel foglalkozó könyvek, folyóiratok egyre szélesebb körben terjednek és egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek, újabb és újabb hiánypótló művek jelennek meg a német családok könyvespolcain.... De ne bízzuk el magunkat: csak kitartó, folyamatos munkánkat koronázhatja siker.

c; Az állampolgári jogok szempontjából követeljük:
5. Csak a magukat a német kultúr- és sors-

közösséghez tartozónak valló németek gyakorolhassák állampolgári jogaikat.
Ez a korlátozás feltétlenül szükséges. Azok a németnek született emberek, akik származásuk ellenére tudatosan ártanak a német nemzetnek, a német államnak, külföldről kapott politikai parancsokat kapnak és hajtanak végre – azok nem tartoznak a német sorsközösséghez, tehát éppúgy nem gyakorolhatják állampolgári jogaikat, akár egy zsidó; nem érheti őket a német állampolgári jogok gyakorlásának megtiszteltetése.

Lelkiismeretlen csalók, fizetett felforgatók, de még a magukat „semlegesnek" tekintő fehérgalléros hazaárulók sem gyakorolhatják állampolgári jogaikat a nemzetiszocialista államban.

6. A nem német nemzetiségűek csak „Vendég" státuszban tartózkodhatnak a német államban, rájuk idegenrendészeti törvények vonatkoznak.
Súlyos szavak, de csak ezek a súlyos szavak teremthetik meg a külföldiek kivételes helyzetének és a szolgalelkűség megszüntetésének körülményeit. Természetesen szó sincs arról, hogy nem látnánk szívesen a becsületes, jószándékú külföldi vendégeket, de...

7. A németek jogai és érdekei mindig előnyt élveznek a külföldiek jogaival és előnyeivel szemben.
A programot illetően további részletekbe most nem bocsátkozunk; pl. mit tartalmaz majd az idegenrendészeti törvény, ezen kérdések megoldását az idő hozza magával. Ugyanebbe a kategóriába tartozik a zsidók elkülönítésének kérdése is.
Egy alapprogramtól nem várható el, hogy akcióprogramnak megfelelő részletességgel, taktikai mélységeiben foglalkozzon a felvetett témákkal.
Alapjában véve ellene vagyok mindenféle programmániának, hiszen megmásíthatatlan céljaink megvalósításáért folytatott harcunk sikere a fontos és nem a mindenféle „választási", „időközi" és egyéb programok, mint a polgári vagy a szocialista pártoknál.

Gazdaságpolitika

Alapelv: A nemzetgazdaság feladata a szükségletek fedezése és nem a kölcsöntőke által diktált legnagyobb hozam elérése.

Az egyszerű, egészséges gondolkodású ember számára ezen alaptételünk teljesen magától értetődő és igaz. Az alkotó, teremtő ember, a gazda, a kisiparos, a kézműves, a feldolgozóiparban vagy a kereskedelemben, közlekedésben dolgozó ember vérében van a felfogás: amit előállítok, arra szükség van; vagy saját használatra vagy mások számára.

Egy nem a termelésen és a szükségleteken alapuló gazdaság az ő szemükben nevetségesnek- lehetetlennek- ellentmondásosnak tűnik. Felvilágosító propagandamunkánk során itt újabb nehéz helyzetbe kerülünk, hiszen el kell magyaráznunk néptársainknak: igen, igazad van, ösztönszerűen jól érzed, hogy a gazdaság értelme és célja ez, de a mi mai ún. gazdaságunk egyáltalán nem áll összhangban ezekkel a természetes feltételekkel.

Éppen ellenkezőleg: közelebbről nézve olyan megdöbbentő összefüggéseket fedezel fel, amelyek szöges ellentétben állnak a nemzetgazdaság valódi, természetes feladataival.

Mit csinál az uzsorás és az ügyeskedő? Azt hiszed, hogy érdekli őket a szükségletek fedezése? Nem! Egyáltalán folytatnak ők valamiféle értékteremtőnek mondható tevékenységet? Nem! Lop, rabol, csal; mindezt persze önmaga alkotta, megkérdőjelezhetetlenként beállított közgazdasági és jogi alapokon teszi és mindeközben gazdagodik.

Mit csinálnak a bankok? „Bonyolítják" a pénzforgalmat és hitelt „folyósítanak". Na igen: a pénzt a posta is célba juttatja, méghozzá gyorsabban és kedvezőbb áron, és a hitelfolyósítás? Kinek adnak hitelt a bankok? A szükséget szenvedő ágyrajáró munkástömegeknek, hogy végre felépíthessék saját házukat? Nem!

Vagy a nemzetgazdasági termékek előállítóinak és közvetítőinek; a gazdáknak, iparosoknak, üzlettulajdonosoknak? Aligha, vagy csak akkor, ha az érintettek „biztosítékot" nyújtanak és a természetes visszafizetési kötelezettség mellett vállalják a „kamatterheket" is. Mi ösztönzi a bankokat? Talán az, hogy a gazdasági szereplők ügyfeleiket gyorsan, kedvező árakkal, ideális körülmények között tudják kiszolgálni?
Nem! Egyoldalú profitéhségük diktálja minden lépésüket, felszámolnak mindent: kama-

tot, kezelési költséget, jutalékot és egyéb mindenféle jogcímen pumpolják a hozzájuk betérő szerencsétlen ügyfeleket. És mit hoznak létre a bankok? Semmit! És mennyit keresnek? Hatalmas összegeket.

Tehát az uzsorások és lánckereskedők, bankok és hivatásos kölcsöntőke-kapitalisták semmiféle szükségletet nem fedeznek, csak a jelenleg fennálló kamatkapitalista rendszernek köszönhetően hatalmas nyereségeket vágnak zsebre, sőt mi több, ők ma országunk valódi urai, a jelenlegi antiszociális gazdasági rendszer haszonélvezői és kizsákmányolói. Mára a gazdaság fő feladatává a kölcsönadott pénz hozammaximalizálása vált.

A kamatkapitalista rendszer lényege és éltető eleme, hogy az alkotó munkát végzők munkából származó jövedelmének jelentős része a banktulajdonos nagytőkések, tőzsdei főrészvényesek és egyéb, a nemzetgazdaság testén élősködő „pénzemberek" zsebébe vándorol.
Mit tesz még ezenkívűl a „vállalkozó", akit a munkás-zsargon őszintesége csak egyszerűen „vérszívónak" és „kizsákmányolónak" nevez? A lehető legalacsonyabb bérek kifizetése mellett, silány alapanyagok felhasználásával, a tömegtermelés eszközeinek hatékony alkalmazásával, a tetszetős csomagolás, a reklám és a „design" fegyvereinek bevetésével és az árak maximalizálásával extraprofit realizálására törekszik.

Nem érdekli a munkások nyomora, nem érdekli, ha az általa előállított termék rövid időn belül a szemétben végzi, sőt annál jobb hiszen ez újabb megrendeléseket és újabb extraprofitot hoz neki; a nép, a „vásárlóréteg" pedig elég hülye ahhoz, hogy újból és újból besétáljon a tömeg, a viszonylagos olcsóság, a reklám és a csábító csomagolás csapdájába. Ez a nagyáruházak végzetesen egyszerű működési mechanizmusa, ez a fogyasztói társadalom rákfenéje.
(Részletesebben lásd még később.)

Tehát a „profit", a tőke hozama a lényeg, a „szükségletek fedezése" csak a cél eszköze.

Annyi azért ezeknek a profitéhségi alapon működő vállalatoknak is jóváírható, hogy legalább valamit előállítanak és munkahelyet teremtenek. De azért vannak magasabb szintek is, ez az igazi vállalkozó szintje, aki tisztában van a vállalkozás feladatának nagyszerűségével, de az azzal járó nehézségekkel, kihívásokkal is.
Nemzetgazdasági értelemben véve is erkölcsös, felelősségteljes *egyéniség*. Feladata rendkívül összetett: felismerni a nemzet valódi

gazdasági szükségleteit, – gyakran *tudósként*, új találmányok atyjaként úttörő munkát végez e téren –, a legolcsóbb mellett a legjobb termelési módszereket, eljárásokat is meg kell találnia, a profitéhes tömegtermelőkkel szemben az árversenyben is fel kell vennie a kesztyűt, kifogástalan minőségű árut kell leszállítania, gondoskodnia kell a folyamatos áruellátásról, jól kell fizetnie a munkásait, hogy azok jelentős vásárlóerőt képezhessenek az árupiacon, lépést kell tartania a versenytársakkal, mindig újabb, és újabb módszerekkel kell előállnia a gyártás, és a kereskedelem terén.

Ha ezeket a szempontokat figyelembe véve tevékenykedik, akkor termelő tevékenységével valódi szükségleteket fedez; a nyereség magától jön. Példaként említhetnék néhányat nehéziparunk megteremtői közül, a teljesség igénye nélkül: Carl Boscht, a Kruppokat, a Kirdorf, a Thyssen, az Abbé családot, a Mannesmannt, a Siemenst....

De azonnal csorbát szenved az ilyen vállalkozások pozitív szellemisége is, mihelyst az erkölcsös és felelősségteljes, a vállalkozásban nemcsak profitot, hanem egyfajta sajátos küldetést látó, a vállalatot magáénak valló, munkásait, alkalmazottait becsülő vállalatvezető kezéből kicsúszik az irányítás.

Hogyan? A vállalatok „anonimizálása", személytelenné válása révén, a részvénytársaság és a korlátolt felelősségű társaság működési formáiban.

Amíg egy ilyen vállalkozás alapítója, ihletője főrészvényesként érvényesíteni tudja az akaratát, addig nincs gond; de ezt a hatalmat az átalakulás után szinte azonnal, a legkülönfélébb trükkökkel próbálják kikezdeni, a minél nagyobb résztulajdonra szert tenni akaró „hivatásos kapitalisták", a részvénytulajdonos „pénzemberek".
A „régi garnitúra", tehát az eredeti, korábbi tulajdonos, a hozzáértő ágazati igazgatók és egyéb szakemberek még a vállalat működési feltételeinek javításán, a munkakörülmények jobbításán fáradoznak, de intézkedéseiket megtorpedózza a részvényesek „felügyelőbizottsága", akiknek nem áll érdekükben (egy rabszolgatartó agyával gondolkozva miért is állna érdekükben!) a munkások létfeltételeinek javítása, az üzem fejlesztése. Szemük előtt csak a minél magasabb osztalék lebeg.

A tulajdonosi részvényes rendszer bevezetése szörnyű pusztítást vitt végbe a gazdaságban: minden jöttment uzsorás, „pénzember" részvényessé, nagyrészvényessé és ezáltal döntéshozóvá válhatott olyan ipari

ágazatokban, amelyekről azt sem tudta, hogy eszik-e vagy isszák...
A tőzsdecápák, a kölcsöntőke kapitalistáinak számára ezek a papírok nem jelentenek többet, mint egy pakli kártya, amit ha ügyesen kevernek, akkor hatalmas pénzeket realizálhatnak. Gyáregységek, termelési folyamatok, munkahelyek? Kit érdekel? Sok esetben az sem tudják megmondani, hogy az üzem, amelynek „jogszerű" tulajdonosai, milyen árukkal van jelen a piacon!

Itt az ideje, hogy végre rávilágítsunk a kamatkapitalista rendszer hatásainak rendkívül káros és hosszú távon érezhető nemzetgazdasági következményeire.

Ma a gazdaság fő feladata a minél nagyobb hozam elérése, a profitmaximalizálás.

A zsidó nagyáruházak, a Tietz, a Wertheim, a Karstadt stb. – mint ahogyan erre már fentebb utaltam – módszere más. A varázsszavak: „figyelemfelkeltés", „felizgatás", „blöff", a teljesen felesleges „szükségletek" iránti érdeklődés felébresztése, a „luxus" fogalma. Ezek az ő üzleti módszereik.

Hatalmas, „ízlésesen" megépített paloták, olcsónak feltüntetett árak, kedvezőnek beállított fizetési feltételek csábítják a legtöbb

esetben teljesen felesleges árucikkek megvásárlására a lépre ment „fogyasztókat".
A „pihenőtereknek" köszönhetően, akár egy egész napot is eltölthetünk az áruházban! Az áruházak a pazarlási hajlam kialakulásának melegágyai; és ne legyünk annyira naivak hogy azt gondoljuk: bármit is ajándékba kapunk ezekben az áruházakban.... Az ajándékozás nagyszerű gesztusa ugyanis nagyon távol áll a tulajdonosok lelkivilágától.
Valóban vagyonos, tehetős, nemcsak anyagiakban hanem esetleg szellemiekben is gazdag embereket hiába keresnénk az áruházakban. Ők tudják azt, amit a szegény emberek többsége nem tud: „Az olcsó a drága." A „fogyasztó tömegek" még soha nem gondolkodtak azon, hogy kinek a keservesen összekuporgatott pénzéből épültek ezek a fényes paloták, a mozgólépcsők, az üvegfalú liftek, a „pihenőterek", ki fizeti a díszkivilágítást? Természetesen ők, a „fogyasztó tömegek".

Gondoljuk csak végig: a nagyáruház intézménye a termelő tevékenységet végző középvállalkozói réteg halálát jelenti: a nagyáruház aljas módon kihasználja a beszállítóit, az áruházban dolgozó személyzetet, a nagyáruházban található áruk jelentős része rendkívül silány minőségű, ami pedig nem az, az sokkal drágább mint a szaküz-

letekben; tehát a vásárlókat is – habár „csak" indirekt módon – megrövidítik. Ezek a tények feljogosítanak bennünket a nagyáruházak módszerei ellen folytatott harcra.
Ezek az intézmények úgyszintén a kamatkapitalista gondolkodásmód torzszülöttei; ők sem a valódi szükségletek fedezésére, hanem az áruháztulajdonos részvényesek pénzéhségének kielégítésére jöttek létre.

Kiemelten meg kell jegyeznünk, hogy a szükségletek fedezésének elvére alapuló nemzetgazdasági elméletnek semmi köze a kommunista tervgazdálkodáshoz, elsősorban azért mert a magántulajdon alapjain áll.

8. A nemzetiszocializmus alapvetően elismeri és állami védelem alá helyezi a magántulajdont. Természetesen ez csak a tisztességes munkával megszerzett tulajdonra vonatkozik. Különösebb, részletesebb magyarázatra ebben a kérdésben nem szorítkozunk, de aki ismeri a „munka" valódi fogalmát, annak egy pillanatra sem lehet kétséges hogy a munka értéke, a „tulajdon" az érték előállítóját, az értékteremtő embert illetik. Az értékteremtő ember világszemléletétől távol állnak azon elméletek, melyek szerint az előállított érték, a tulajdon egyrészt a „közösség", a meghatározhatatlan „mindenki" tulajdona lenne (ez a kommu-

nizmus elmélete), vagy, hogy az előállított érték túlnyomó része egyetlen ember, ill. egyes emberek kezében aránytalan mértékben összpontosuljon (ez a kapitalista világszemlélet).
Ez a munka és az értékteremtés fogalmának helyes megközelítése, és ebből a megközelítésből kiindulva értelmezzük és ismerjük el a magántulajdon intézményét. És ez a gondolatmenet is visszavezethető olyan alapvető, legfelsőbb lényegként értelmezhető fogalmakhoz, mint a Szülőföld gondolata. A Szülőföld fogalma csak akkor kaphat valós értelmet számunkra, ha meg is éljük azt: ha saját területünkön állunk, saját házunkban saját családunk körében élünk. A saját termelésű eper, burgonya, zöldség, gyümölcs jobban ízlik, mint az áruházláncok élelmiszerosztályain megvásárolt termékek. Aki tapasztalatból nem ismeri a tulajdonlás eme formájának nagyszerű érzését, vagy aki nem élvezi, akit nem tesz boldoggá ez az érzés, az vagy gyökértelen aszfaltember, vagy gyökértelen „kapitalista", aki az értékteremtő ember tulajdonában csak a kamatkapitalista módszerekkel megkaparintható zsákmányt látja, de tulajdonával egy pillanatra sem azonosul, csak „birtokolja" azt.

Jellemző, hogy e kapitalista embertípus „zsákmánytulajdon" iránti birtoklási vágya kielé-

gíthetetlen, csillapíthatatlan szenvedélyének újabb és újabb célokat – lehetőleg könnyen mobilizálható birtokok formájában – keres, míg a földjéhez ragaszkodó északi típus kifejezetten szerény és egyszerű. Soha nem vágy többre, mint amennyire valójában szüksége van, és amennyit valójában elő tud teremteni.

Nem teremtő ember, nem igazi „munkás" az, aki hatalmas villalakást szeretne magának, habár tudja, hogy nincs rá szüksége és cselekedeteiben csak a birtoklás vágya, és az üres gigantománia hajtja. Mit akar az értékteremtő ember? Egy csinos, kedves családi otthont, melynek minden egyes négyzetméterére valóban szüksége van, de persze csak saját tulajdonként, nem bérleményként, hiszen racionális életszemléletének ellentmond az, hogy élete során lakbérként a lakás árának három-négyszeresét kifizettessék vele.

Ezzel szemben a harácsoló zsidó, a „kapitalista" egyáltalán nem ragaszkodik a röghöz, a Szülőföldhöz; az ő ideálja egy hatalmas, részvényekkel és egyéb „értékpapírokkal" megrakott páncélszekrény. Legfőbb célja a gazdagság, de gazdagságának lényege még csak nem is a saját javak birtoklásában, hanem az idegen javak megszerzésében áll. Nem dolgozik, értéket nem teremt, de nem pihen és nem nyugszik, azon „munkálkodik",

hogy a legkülönfélébb jogcímek, trükkök, üzleti fogások bevetésével ráakaszkodjon a tulajdonnal rendelkezőkre, hitelfelvételre csábítsa, vagy kényszerítse és „kamat" címén vagyonukból kiforgassa őket. Ezen szörnyű folyamatokat a programunk 9. pontjában leírtak fogják megszüntetni.

9. A nemzet jólétének biztosítása érdekében korlátoznunk kell a javak egy kézben történő koncentrációjának mértékét.

Önmagában a gazdagság, és a tulajdon a nemzetre nézve egyáltalán nem ártalmas, sőt épp ellenkezőleg: egy jól igazgatott tulajdon, egy gyár, egy földterület, egy üzlet minden, e tulajdonnal kapcsolatban álló ember érdekeit szolgálhatja. De a kamatkapitalista gazdasági szemlélet még a gazdagság áldásos hatásait is a visszájára tudja fordítani, áldatlan állapotokat és kizsákmányolást idézve elő ezáltal...

A valódi „gazdagok", a „kapitalisták" és az eladósodott középosztály, valamint a munkanélküli tömegek között egyre mélyül a társadalmi szakadék: számtalan kisebb, korábban jól prosperáló középvállalkozó megy csődbe, adósodik el, a „hivatásos kapitalisták" pénzügyi hatalma egyre nő. A hazát, szülőföldet nem ismerő „pénzemberek" modern rablólovagváraikból, a bankokból indí-

tanak újabb és újabb hadjáratokat a nemzet kifosztására.

Ezzel szemben a nemzetiszocialista államban:

10. A közjó és a kultúra megteremtésére minden német egyetlen alkotóközösségben tevékenykedik.
Ez az alkotóközösség gazdaságpolitikai csapást mér a globalista társadalmi berendezkedés elméletére. Minden munka, minden szolgáltatás a közösségnek tett szolgálat magasztos szellemében történik. Ez az alaptétel egyáltalán nem akadályozza az egyént személyes törekvéseiben, a személyes érdemei szerinti esetleges plusz javak megszerzésében; a lényeg az, hogy az egyén gyarapodása a „közösség kárára" nem következhet be. Mint ahogyan azt a **11.** pont is kimondja:

11. A minden németre kötelező érvényű általános munkakötelezettség és a magántulajdon alapvető elismerésének keretein belül minden német néptárs számára biztosított a törvényileg meghatározott gazdasági tevékenységek szabad gyakorlása és az ilyen módon megszerzett javak feletti szabad rendelkezés joga.

Ezen álláspontunkkal élesen elhatárolódunk mind a „tervgazdaságon alapuló marxista",

mind a „nagykapitalista" társadalmi törekvésektől. A lehető legtöbb, szabad, önálló, ám mindemellett a közjó érdekeit is szolgáló és figyelem előtt tartó személyiségnek kell alkotnia az államot. Természetesen a bányaüzemeket, kohókat, hengerműveket vagy hajógyárakat lehetetlen „kisüzemi szinten" működtetni, de 100.000 önálló cipészmester nemzetgazdasági és állampolitikai szempontból sokkal hasznosabb, mint 5 óriási cipőgyár.

A hatalmas, távol eső északi és keleti termőterületeket is hasznosabb nagyüzemi módszerekkel művelni. A családi gazdaságok és a kisszövetkezetek a sűrűbben lakott vidékeken és a városok környékén működhetnek hatékonyan.
A **12.** pont kimondja:

12. A gazdasági élet minden területén, tehát a mezőgazdaságban is szükséges a kis-, közép-, és nagyvállalatok egészséges együttműködésének kialakítása.
13. Az óriásvállalatokat (konszernek, szindikátusok, trösztök) államosítjuk.
Ez a pont is világosan mutatja elszántságunkat a fékevesztett kapitalizmus ellen folytatott harcban. A szindikátusok és trösztök elsősorban azzal a szándékkal jönnek létre, hogy egy bizonyos gazdasági szeg-

mensben kizárólagos ármeghatározó tényezővé váljanak. Tehát nem a jó és kedvező árú termékek előállítása céljából szövetkeznek, hanem, hogy a piac többi szereplőjével (elsősorban a felhasználókkal szemben) monopol helyzetbe kerüljenek, vagyis meghatározzák az áru minőségét, mennyiségét és árát. Ez a jelenség elsősorban a jól jövedelmező ágazatokban figyelhető meg. Az ilyen óriásvállalatokat – a hatalmas járulékos költségeket vállalva – felvásároljuk, szanáljuk és újjászervezzük.

A trösztösítési folyamatoknak mindenképpen elejét kell vennünk. Hiszen ilyen módon szabályozhatják a kínálatot és a „kereslet-kínálat" alapvető közgazdasági összefüggéseiből könnyen levezethető, hogy ezáltal az árakat is befolyásolhatják! Biztosak lehetünk benne, hogy a részvénytulajdonosok nem az árak alacsonyan tartására szövetkeznek!
Minden technológiai újítást és találmányt gyanakvó szemmel figyelnek; legszívesebben mindenkit megfojtanának egy kanál vízben, aki a tröszt hozamát veszélyezteti.
Ezt a jelenséget, a trösztöket igazgató bürokratikus hivatalnok apparátus hajlamos egyfajta pozitív „szociális érzékenységként" és „szociális érettségként" beállítani.
A mi olvasatunkban ez inkább annyit jelent, hogy ezen cégek struktúrája megmeredett, számukra már nem fontos a piac kiszolgálása, az új igények felmérése és a gazdasági tevékenység ezekhez való igazítása; annál inkább törekednek piaci pozíciójuk megerősítésére és a pozícióból kihozható legnagyobb nyereség realizálására.

14. Halállal bűnhődnek mindazok, akik uzsoratevékenységet, üzérkedést végeznek, vagy akik más egyéb módokon a német nemzet megkárosítása árán próbálnak meggazdagodni.
Az érvényben lévő büntetőjog elsősorban az egyéni tulajdont védi. A kisebb lopási eseteket is – különösen visszaesőknél – gyakran embertelen szigorral büntetik, míg a „kapitalista módszerekkel" operáló, egész nemzetet károsító nagykutyákat egyszerűen képtelenség rács mögé dugni: hiányoznak a törvényi keretek. Itt elsősorban az infláció előidézőire és haszonélvezőire gondolunk: a történelemben még nem volt példa arra, hogy a nyugodt lelkiismerettel bűncselekményként értelmezhető inflációs machinációkkal egy szorgalmas nép megtakarításait lenullázzák. A bankok, stabilizáció utáni uzsorás pénzügypolitikája szemérmetlenebb volt, mint egy fényes nappal elkövetett utcai rablótámadás!
Ezekkel az ügyekkel a későbbiekben még behatóbban foglalkozunk, ki kell dolgoz-

nunk a megfelelő jogszabályokat és jogi kategóriákat. Ami a legfontosabb, hogy megtettük az első lépést: közérthető módon rávilágítottunk arra, hogy pl. a „nemzetellenes összeesküvésként" értelmezhető tömeges csalás legalább annyira szigorúan, ha nem még szigorúbban büntetendő, mint az egyszeri csalás vagy lopás.

15. A kötelező munkaév bevezetése minden német néptárs számára.
A munkaszolgálati kötelezettség teljesítése a közösség szolgálatának tömeges és reprezentatív megnyilvánulása. Bevezetése rendkívüli nevelő hatást gyakorolna a fiatalokra, a mintaüzemekben eltöltött munkaév minden német számára keresztmetszetet nyújtana a német gazdaságról és gyakorlati példát szolgáltatna a nemzet szolgálatában végzett munka nagyszerűségéről.

Későbbi írásainkban ezzel a problémával is részletesebben foglalkozunk még.

Pénzügypolitika

„A kamatrabszolgaság megszüntetése"

E fontos terület alapvető gondolatmenetét a második fejezetben olyan részletességgel ismertettük, hogy itt csak az ezt a célt a gyakorlatban megvalósító intézkedésekre térünk ki.
16. Az állam, és ezáltal a nép nagytőkével szembeni, kamatköteles adósságállományának eltörlése. Az állam nem vehet fel kölcsönöket, hiszen erre egyáltalán nincs szüksége. Az állam nem hasonlítható egy hitelekre szoruló magánszemélyhez, aki néha kénytelen adósságot felhalmozni, habár ez gazdasági szempontból teljesen helytelen: az államé a pénzkibocsátási jog, tehát olyanra képes, amire egy magánszemély nem: pénzt tud kibocsátani!
Ezt az infláció idején őrült módon meg is tette. A későbbiekben még más, hasonlóan végzetes őrültségeket is elkövetett: az ún. „járadékmárkával", és az ún. „birodalmi márka" kibocsátási jogának az ún. „Birodalmi Bankra" való átruházásával.
Az állam ezt a jogát sokkal jobban kihasználhatná, anélkül, hogy az inflációs csapdába még egyszer besétálna. Mindenesetre csak akkor, miután...

17. a. Birodalmi Bank Rt és a Jegybank államosítása megtörtént.

18. A nagy állami beruházások, közbeszerzési eljárások (pl. vízvezetékek, csatornarendszer, közlekedési utak stb.) megvalósításához szükséges pénzeszközök biztosítása kizárólag a kölcsön- és kamattőke kikapcsolásával, pl. államkincstárjegyek kibocsátásával, vagy pénzeszközöket nem igénylő kivitelezési formák által történik.
Más szavakkal: az újabb értékteremtés fedezete nélküli papírpénzkibocsátás – mindannyian megéltük – inflációval jár. Viszont a fentiekből az is következik, hogy az újabb értékek megteremtésének fedezésére kibocsátott államkincstárjegyek nem generálnak inflációt, ha ezen új értékek ténylegesen megvalósításra kerülnek.

Nem éppen örvendetes az a tény, hogy manapság a nemzetgazdasági szempontból fontos nagyberuházások csak hitelfelvétel útján valósulnak meg. Az ilyen nemzetgazdasági szituációk ideális terepet nyújtanának az állam pénzkibocsátási jogának gyakorlásához. Az alábbi szemléletes példában bemutatjuk, hogyan lehet egy villamos energiát előállító vízierőmű felépítését teljesen hitelmentes módszerrel, adóssághalmozás nélkül finanszírozni:

A kormány részletes, minden gazdasági szempontot figyelembe vevő jelentést terjeszt be a törvényhozás felé a bajor, a szászországi és egyéb vízierőművek kihasználtságáról. A tartományi gyűlés stb. határoz az építkezésről, egyidejűleg engedélyezi a pénzügyminiszter, valamint az érintett Birodalmi vagy Állami Bank részére egy új bankjegysorozat kibocsátását, azzal a megjegyzéssel, hogy ezen bankjegysorozat teljes fedezetét az újonnan megépítendő erőművek biztosítják. (Ezt a kitételt a bankjegyeken is feltüntetik.)
Ezen kívül a bankjegyekre még további fedezetet nyújt a tartományi, ill. birodalmi kincstár vagyona is, tehát inflációról szó sincs. Ezzel a „népképviselet" engedélyével kibocsátott „szükségpénz" fedezi az építkezés költségeit és helyettesíti a „hitelt", ezek a bankjegyek minden tekintetben törvényes fizetőeszköznek tekinthetők.

Ha az erőmű elkészült, a kiadott pénz ellenértékeként pl. elektromos áramot szállítanak, néhány éven belül az e célból kibocsátott bankjegysorozatot akár teljesen be is vonhatják és megsemmisíthetik. Eredmény: az állam, a nemzet egy olyan új művet alkotott, amely hatalmas bevételi forrásokat nyitott meg az ország számára és a nemzet ismét egy tulajdonnal lett gazdagabb.

Semmi sem igazolja jobban a mai kamatkapitalista rendszer tökéletlenségét, mint a jelenlegi gyakorlat, a jelenlegi eljárás hasonlóan részletes bemutatása.
A birodalmi- vagy tartományi gyűlés nem klasszikus értelemben vett „hitelfelvételt" engedélyez, hanem azt, hogy a hivatásos kapitalisták, a kamattőkések bankjainál hatalmas adósságot halmozzanak fel!!

Tehát: Végy fel egy „kölcsönt". (Amit egyébként a nemzet egésze, vagyis az állam a törvényhozás érvényes határozata alapján nem tehet meg; de azért néhány kivételezett helyzetben lévő kapitalista, mégis folyósítja azt a bizonyos kölcsönt, természetesen busás kamat ellenében.) Ahelyett, hogy az állam a nemzet érdekében élne felségjoga által biztosított lehetőségeivel, inkább az építési költségeken felül – *amelyhez mindenképpen hozzá kell számolni az építendő erőmű amortizációs költségeit is* – még tartós kamatok fizetését is magára vállalja!
Tehát malomkövet köt a nyakába...
Hab a tortán, hogy mindehhez még „értékpapírokat" is nyomtat, kötelezvényeket, kölcsönkötvényeket bocsát ki, tehát még „pótlólagos vásárlóerőt" is teremt.

Mérlegkészítés szempontjából teljesen mindegy, hogy az újonnan építendő erőmű fedezeteként új papírpénz vagy új kötelezvények állnak. De a kötelezvény a nemzet érdekeit erősen sértő elzálogosítást von maga után. A haszonélvező a finanszírozó nagytőke, amely anno természetesen a maga számára előnyös szerződési feltételeket szabott a „kedvező" hitelfolyósításért cserébe: megszabja az árakat, a termelési mennyiségeket és minden haszon hozzá vándorol. Valójában a pénztőke ismét gyarapodott egy vízierőművel; a kölcsön visszafizetése csak sokadrangú tétel. Sokkal fontosabb számára egy újabb „fejőstehén" és a vele járó monopolhelyzet megszerzése.
A „fogyasztók" pedig fizethetik a drága áramot. A kölcsöntőke ismét elzálogosította a népvagyon egy részét.

E rövid, egyszerű példán túl nem is feszegetném tovább ezt a kérdést; korábban megjelent vitairataim, mindenekelőtt „A német állam" részletekbe menően foglalkozik ezekkel a kérdésekkel.

Egyébként e sorozat egyes füzetei még külön, kiemelten foglalkoznak a Jövő Államának új pénzszerzési lehetőségeivel, módszereivel is.

A **19.** pont szilárd pénzügyi alapokon nyugvó nemzeti valuta bevezetését tűzi ki célul.

Az erős nemzeti valuta már megvan, de a kizsákmányolás mértéke változatlan. Mi, nemzetiszocialisták már megtettük az első előkészítő lépéseket: a hatalomátvétel után azonnal, egyszer s mindenkorra véget vetünk az inflációnak és egy erős, új alapokon álló nemzeti valutát vezetünk be.

20. A valutareform keretein belül egy közhasznú építési- és gazdasági bank alapítása kamatmentes hitelek folyósítása céljából.
Ezen törekvésünket a Nemzetiszocialista Könyvtár 8. számú füzete (A lakáshiány, a gazdasági válság, a munkanélküliség problematikája és a megoldás: a Közhasznú Építési és Gazdasági Bank megalapítása) tárgyalja részletesen. Figyelemreméltó jelenség, hogy ezirányú pénzügypolitikai javaslataink más pártok köreiben is lelkes támogatókra találtak.

Ezen elképzeléseimet már 1921-ben, egy részletesen kidolgozott törvényjavaslat formájában a bajor szakminisztériumok elé terjesztettem. Kezdeményezéseim annak idején ezen a fórumon is kedvező fogadtatásban részesültek, mindaddig amíg „független szakértők" – bankárok – kezébe nem került a tervezet: a bajor kormány végül elutasította a „Federi utópiákat".

Az 1924-es februári, sikeres türingiai választások után párttársaink indítványt tettek a türingiai tartományi gyűlésben egy Türingiai Közhasznú Építési és Gazdasági Bank alapítására. A javaslatot a polgári pártok és az akkori türingiai pénzügyminiszter, von Klüchzner is támogatta. A parlament egyhangú többségének döntésével felhatalmazta a kormányt a bank megalapítására.
A Birodalmi Kormány válaszul felülbírálta a meghatalmazást és a Birodalmi Bank nyomására megtiltotta a bankalapítást, megakadályozva ezzel a nemzet akaratának érvényesülését.

Közben a Birodalmi Gyűlésben is beterjesztettem egy, a tartományi építési bankok létesítésére vonatkozó törvényjavaslatot. 1924 volt az ún. Dawes-év, ebben az évben rövidített parlamenti ülésszak volt, a kormánypártok nagy bölcsen addig húzták-halasztották a javaslat napirendre tűzését, míg végül az, az ülésszak őszi felfüggesztése miatt teljesen elmaradt.

Mecklenburgban ugyanez a folyamat játszódott le, de ott a német-nemzeti pénzügyminiszter bizonytalankodása és a Birodalmi Bank várható tiltó rendelkezése miatt futott zátonyra az építési és gazdasági bank ügye.

Az építési bank alapgondolata ugyanolyan egyszerű és világos, mint a korábbiakban felvázolt közbeszerzési finanszírozási terv.

Egy olyan, vegyes gazdálkodású gazdasági szervezet, mint az ún. építési és gazdasági bank, jogosult lehet építési jegyek kibocsátására, amelyek fedezetét az újonnan épített házak adnák.

Az új házakat így az építési hitelekkel járó hatalmas kamatterhek nélkül is meg lehetne építeni; új lendületet kaphatna a lakásépítési program. Közel kerülnénk a nagy nemzetgazdasági végcél megvalósításához:

Minden német családnak saját otthont!
Szabad nép a saját földjén!

21. Az adórendszer átfogó reformja, szociális és nemzetgazdasági szempontok alapján. A fogyasztók közvetlen adóktól való tehermentesítése, a termelők esetében a korlátozó adónemek megszüntetése. (Adócsökkentés és adómentesség.) További részletekbe itt sem bocsátkoznék, a kérdéskört részleteiben járja körül a Nemzetiszocialista Könyvtár rövidesen megjelenő füzete.

Szociálpolitika

A szociálpolitika a mai politikusi körökben a legkedveltebb és egyben legelcsépeltebb sláger. Folyamatos ismételgetése zene a füleknek, olyan szépen hangzik, „népszerűvé" tesz és birkaként tereli be a választó tömegeket az egyedül üdvözítő politikai párt karámjába...

Ha bizonyos pártok a hivatalnokoknak fizetésemelést ígérnek: ez szociálpolitika.
Ha ugyanezek a pártok az alkalmazottaknak és a munkásoknak kívánságaik, javaslataik figyelembevételét ígérik: ez is szociálpolitika.

Ha különböző fórumokon a kisnyugdíjasok, a hadirokkantak, a pályakezdő pedagógusok, vagy a hátrányos helyzetű határon túli németek közismert, megoldásra váró problémáin csámcsogva gittegyleteket alapítanak: ez is szociálpolitika.

És a nép újból és újból belesétál ebbe az egyszerű, de hatásos politikai patkányfogóba, valahányszor belefújnak a pártok a szociálpolitikai varázsfuvolába.

Tudomásul kéne már venni végre-valahára, hogy a szociálpolitika legfőbb rendszerező elve a következő: „Az állam, a társadalom

legfelsőbb törvénye a közjó, az egész német nemzet jólétének biztosítása." Ez a valódi szociálpolitika, a manapság szociálpolitikaként definiált politika valójában „kisebbségi politika", tehát a közérdek figyelmen kívül hagyásával bizonyos csoportok érdekérvényesítési politikát folytatnak, felelőtlenül ígérgetnek, ráadásul ígéreteik teljesíthetetlenségének teljes tudatában!

Aljas és egyben nevetséges szociálpolitikáról beszélni egy olyan helyzetben, amikor a világpolitika mesterkedéseinek következtében, konkrétan a Dawes - törvények és most a Young-törvények „áldásos hatásainak köszönhetően" Németország a politikai, gazdasági és pénzügyi tehetetlenség állapotában agonizál. Az ún. „végrehajtási politika" most tökéletesen kiszolgáltatottá teszi a német népet, hogy aztán egyszer s mindenkorra a lehető legalacsonyabb életminőségben, vegetációs létben tengethessük további életünket.
A mai német szociálpolitika, a szűk német élettér zűrzavarában kijátssza egymás ellen a különböző társadalmi rétegeket, az egyik rovására ígérget a másiknak, sőt tudatosan egymás ellen uszítja a tömegeket...
Tehát, a valóságban még csak részleges szociálpolitikáról, kisebbségi szociálpolitikáról, közösségi politizálásról sincs szó; ez egy

egyszerű, átlátszó hecckampány. A kormánypártokkal kapcsolatban ne legyenek illúzióink: egy átmeneti, feszültségoldó „javulást" azonnali ár- vagy adóemelés követne.

„A szociális probléma megoldásának" akarata arra sarkall bennünket, hogy egy más aspektusból is szemügyre vegyük a „szociálpolitika" kérdéskörét.
A „kitagadottak", „jogfosztottak", „kizsákmányoltak", vagyis a munkástömegek úgy gondolják, hogy a megfelelő bér, az optimális munkakörülmények, a társadalmi megbecsülés és elismertség számukra nem adatott meg, ezért „osztályharcot" hirdetnek.

Ki tagadná, hogy gazdasági életünkben súlyos törvénysértések fordulnak elő, a kizsákmányolás és az igazságtalanság mindennapos jelenségek? És mégis, a marxizmus osztályharcelméletének végkövetkeztetése és ezáltal a mozgalom irányultsága és követelései, „a kisajátítók kisajátítása", a „társadalmasítás" is alapvetően hibásak, hamisak: ez az eszmerendszer, minden lényeges célkitűzésével együtt a valódi szociálpolitika, a közjó mindenek feletti biztosának arculcsapása.

Az osztályharc politikai elvként való hangoztatása – a gyűlölet propagandája.

„A kisajátítók kisajátítása" – az irigység alantas ösztönét a gazdasági tényező rangjára emeli. A „társadalmasítás" valódi jelentése és következménye az, hogy a szellemet és a teljesítményt, a minőséget és a vezető egyéniségét a mennyiség, az anyag, a massza és a befolyásolható tömeg váltsa fel.

A marxista ideológia működésképtelenségének igazolásához nem kell messzire mennünk: elég, ha az oroszországi kommunista tervgazdálkodás csődjét vagy az 1918-as németországi forradalom katasztrofális következményeit említjük.

Külön felhívnám még az olvasó figyelmét arra, hogy a Marx - féle „pszeudoszocializmus" minden, csak nem „szociális" és nem „közösségi szemléletű", nincs valódi szervezeti felépítése, hanem mint ahogyan azt már a korábbiakban ismertettük – a legalantasabb és legsekélyesebb politikai gondolkodás szintjén maradva – erőteljes „individualizmus" és a társadalmi struktúra teljes káosza jellemzi.

A párthívek esetében, különböző személyiségekből álló, jelentős tömegről van szó, amelyet azonban csak a gyűlölet és az irigység érzése egyesít, – egy magasabb rendű eszmerendszer szellemi-szervezeti egységéről itt szó sincs – a nemzet másik fele ellen.

Nem csoda, hogy ilyen módszerekkel nem sikerül megoldani a szociális kérdést; nem sikerülhet: a gyűlöletre gyűlölet, kizsákmányolás és elnyomás a válasz. Nem jöhet létre párbeszéd, konszenzus... A tőzsde marxista lázadása után nem marad más, csak egy romhalmaz.

Igen, nem káprázik a szeme, kedves olvasó! A nemzetiszocializmus ismét nevén nevezte a gyereket: „a tőzsde lázadása". A marxizmus kimondottan kapitalista szemfényvesztés, egy torzszülemény, a nemzetek lezüllesztése, hiszen a társadalom ellentmondásos „individualisztikus" elvek alapján történő felépítésének kísérletével járó kaotikus közállapotok, leginkább a vegytiszta kapitalizmus érdekében állnak.

A marxizmus látszólagos-felületes „antikapitalista" kísérőjelenségei, mint pl. szociálpolitikus természete, a dolgozó osztályok érdekképviselete valójában szintén „kapitalista" vonások, hiszen egyazon ideológiai alapon állnak: céljuk nem a különböző rétegek, osztályok egyetlen jóléti államba való integrálása és valódi sors- és nemzetközösséggé való kovácsolása, nem a gondoskodó, egységes társadalom megteremtése. Nem, a látszólagos szociális érzékenység egyetlen célja a nemzet felszeletelése, és ezáltal saját

egoizmusuk, önös érdekeik brutális érvényesítése és mindazon erők gyengítése, akik tényleg tenni akarnak valamit saját országuk érdekében.

A kapitalizmus és a marxizmus egy és ugyanaz! Egy tőről fakadnak, s ez a tő a tőke. Mi, nemzetiszocialisták mindkettőnek kérlelhetetlen ellenségei vagyunk, egy világ választ el bennünket egymástól, nincsenek közös vonásaink, teljesen más módon képzeljük el a német társadalom felépítését, nálunk nincs osztályharc és önző osztályérdek – a mi legfőbb célunk az általános jólét megteremtése.

E témához való természetes és konstruktív hozzáállásunkból adódik, hogy a szociálpolitika területére vonatkozó kezdeményezéseink nem foglalkoznak a lokális, vagy csak bizonyos társadalmi rétegeket érintő problémákkal.
A számunkra, és szerintünk minden német néptársunk számára valóban fontos, tényleges szociálpolitikai kérdéseket és feladatokat az alábbiakban összegezzük:

22. A nyugellátási rendszer nagyvonalú újjászervezése a nyugdíj előtakarékossági ágazat államosítása által. Keresőképtelenség bekövetkezése esetén, német néptársaink már

a nyugdíjkorhatár elérése előtt váljanak jogosulttá rokkantsági segélyre.
Ez a szociális kérdés megoldása.
Ez a jelenség nem a szociális feszültségeket kiváltó, jövedelemmel, munkabérekkel és egyéb bevételekkel kapcsolatos közvetlen elégedetlenség, sokkal inkább az öregkorral kapcsolatos aggódás és bizonytalanság. Mi lesz majd velem, ha idősebb koromban utcára kerülök? Ez a fortélyos félelem, ez a kilátástalan helyzet hajtja a különböző munkavállalói rétegeket a marxista-kapitalista álszociális érdekvédelmi szervezetek hálójába; ezután pedig kezdetét veheti a munkaadók és munkavállalók közötti osztályharc.
Mindkét oldalon elszabadulnak az indulatok, az alantas ösztönök.
A munkavállalók tulajdonképpeni, valódi, végső célját háttérbe szorítja a pillanatnyi, rövidtávú béremelésért folytatott harc. Mi ez a valódi cél? A valódi szociálpolitika nagy célja: a magas színvonalú általános nyugellátási rendszer.

Láthatjuk, hogy az állam a közalkalmazottak esetében az ún. „nyugállomány" intézményének bevezetésével nagyszerű és példaértékű megoldást talált erre a problémára. Ez a rendszer a kapitalista nyugdíjrendszer és a valódi állam munka- és teljesítménya-

rányos ellátási rendszerének szerencsés találkozása.
Nemzetiszocialista szociálpolitikánk legfőbb célja lesz e fenti modell minden nyugdíjas korú néptársunkra való kiterjesztése.

23. Az alkotó és értékteremtő munkát végző vállalatok alkalmazottai teljesítményüktől és életkoruktól függően, részesedést kapnak a vállalat nyereségéből; ugyanakkor a vállalat nemzetgazdasági feladatainak teljesítéséért is felelősséggel tartoznak.
Az NSDAP magáévá tette a nyereségrészesedés ötletét. Ez önmagában a szó legtisztább értelmében vett szocialista kezdeményezés, ugyanakkor a kapitalizmus destruktív, bomlasztó ajándékaként is felfoghatjuk.

A részesedés egy olyan nyereségből, amelynek keletkezését a kedvezményezett dolgozó nem elsősorban magának, hanem sokkal inkább pl. a vezetőségnek köszönheti, erősen a nemzetiszocialisták által oly élesen bírált „munka nélkül megszerzett jövedelem" kategóriájába esik.

A valódi nehézségek – mint mindig – a megvalósításnál kezdődnek, tehát az elosztásra kerülő nyereség rész elkülönítése, az elosztás arányai, szempontjai (szorgalom, teljesítmény, beosztás)... Mennyit kapjon a kutatórészleg, az értékesítés, az üzem vezetői, az ügyintézők, milyen egyéb üzleti szempontokat vegyünk figyelembe stb.

A nyereségrészesedés bevezetésével bizonyára nőne a hatékonyság. A mai profitalapú gazdaságban szintén nagyon fontos lenne, hogy ezzel a módszerrel visszaszerezzük legalább egy részét azoknak a hatalmas pénzeknek, amelyeket a nagytőke kivett az alkotó munkát végző társadalmi rétegek zsebéből.

Itt most nem térünk ki a nyereségrészesedés kérdésének későbbi, a nemzetiszocialista államban történő rendezésére.

Én, személy szerint előnyösebbnek tartanék egy általános árcsökkentést, a bérszínvonal megtartása mellett. A keletkezett profit elosztásának ez az indirekt módja a nemzetgazdaság egészére nézve sokkal hatékonyabb megoldást jelentene.

De az is könnyen előfordulhat, hogy a nemzetiszocialista államban ezt a kérdést sokkal átfogóbb módszerekkel fogjuk megoldani; oly módon, ahogyan a mai kapitalista-marxizmussal megfertőzött agyak, ezt el sem tudják képzelni.
A nyereségrészesedés követelésének két indító oka lehet: az egyik a nyereségvágy (ez a

kapitalista indíték), a másik az irigység (ez a marxista indíték).

A nyereségrészesedés valamilyen formában történő kifejezésre juttatása – legalábbis nemzetiszocialista értelmezésben –, csak ideális esetben indokolt: el kell kerülnünk a jelenlegi kapitalista megoldást, vagyis az ún. kisrészvények használatát, hiszen ezek csak megszilárdítják és intézményesítik a nagyrészvényesek profitra vonatkozó jogait.
A marxizmus irigységelméletét, az állítólag „mindenkinek egyenlő arányban", valójában a „senkinek semmit" elvét sem követjük, hiszen ez a tézis mind az egyénre, mind a közösségre nézve rendkívül káros.

Konkrét példákon keresztül:
Tegyük fel, hogy bevezetik az általános „nyereségrészesedést". Egy cipőgyár „nyereségében részesedő" munkás számára semmi haszonnal nem jár, ha néhány részvénnyel, vagy egy jelképes összegű nyereségrészesedéssel, vagy dolgozói vásárlói kedvezménnyel (pl. nettó áron megkap egy cipőt) szúrják ki a szemét, hiszen az ingét, az öltönyét, a nadrágját, a sörét, a kolbászt, a kenyeret annál drágábban kell megvennie, mert a ruhaüzem, a hentesüzlet, a pékség, a sörgyár a saját nyereségrészesedésüket beépítik az új eladási árba!!

A varázsszó: árcsökkentés. Ezáltal minden néptársunk valódi nyereségben részesül, méghozzá az egész nemzetgazdaság összes termékéből.

Egy igazi nemzetiszocialista igazságérzete nem tűrné, hogy az utcaseprők, útkarbantartók, napszámosok, vasutasok, postások, fuvarosok, szemetesek, betegápolók, – hogy csak néhány szakmát említsek – tartósan, a földművesek, bányászok, nehéz fizikai munkások, az építőiparban dolgozók, pedig szinte teljes mértékben ki legyenek zárva a nyereségrészesedésből csak azért, mert ezekben az ágazatokban nem képeznek profitot, nem állítanak elő többletértéket.
És a mezőgazdaságban (itt ne a néhány, földműveléssel, állattenyésztéssel, erdő- és tógazdálkodással foglalkozó nagyüzemre gondoljunk, hanem a kis és közepes gazdaságok millióira) is csak ritkán örülhetünk sikeres, nyereséges évnek, nem is beszélve a nehéziparról, amelynek az egész világ konkurenciájával meg kell küzdenie.

A közvetlen nyereségrészesedéstől eleső, bár legtöbbször nélkülözhetetlen szakmákban dolgozó több millió munkás és alkalmazott hátrányosabb helyzetben legyen, mint azok – a számszerűen sajnos kisebbségben lévők –

akik bizalmas állásokban, egy luxushotel portásaként, főpincéreként, igazgatói titkárként, vagy hiányszakmák képviselőiként pl. világhírű, vagy monopolhelyzetben lévő optikai, vegyi cégeknél dolgoznak és extraprofitot termelnek? Ők részesüljenek a magas szintű juttatásokból, míg a többség számára ez továbbra is elérhetetlen és megfizethetetlen marad?

Joggal köszönhetjük a prémiumok, osztalékok, karácsonyi jutalompénzek kiosztását azoknak a vállalatoknál dolgozó munkásoknak, alkalmazottaknak, akik hosszú évek kiemelkedő teljesítményeivel hozzájárultak az adott vállalkozás gazdasági sikeréhez.
Ezen irányú, szociálpolitikai jellegű törekvésekről, ezek későbbi sorsáról, melyeket többek között a DHV (Német Kereskedelmi Szövetség) is támogat, most nem teszünk említést, mivel a kérdéskörrel csak érintőlegesen foglalkozunk.
Ezek a kezdeményezések, különösen a mai rendszerben, nagyon fontos, pozitív kezdeményezések. A „nyereség" ma nagy mértékben függ az aktuális piaci helyzettől, a műszaki vagy a kereskedelmi vezetés rátermettségétől: egy hibás konstrukció, vagy szakmai számítási hiba, és a cég máris ismét veszteséges, vagy akár le is húzhatja a rolót.

A munkások és az alkalmazottak bármennyire is szorgalmasak és ügyesek: egyáltalán nem képesek befolyásolni a cég nyereségességét.
Munkateljesítményük természetesen számít és ennek fejében jogosultak a megfelelő munkabérre, de ezáltal semmiféle gazdasági vagy erkölcsi jogalapot nem formálhatnak a nyereségrészesedésre.
Másrészt, így joggal védekezhetnek az ellen is, ha valaki őket akarná felelőssé tenni a cég veszteségességéért és az üzleti év veszteségeit egyéni megtakarításaikból, vagy fizetéscsökkentésből kellene fedezniük.
Tehát, éppen ezért a nyereségrészesedés igénye csak azokban az esetekben megalapozott, ha a kedvezményezett a veszteségekből is részt vállal, vagy pedig különlegesen jó teljesítménye jogosítja fel a részesedésre.

A túlzott nyereséghalmozást – különösen a monopol jellegű vállalkozások esetében – minden eszközzel meg kell akadályozni.
A gazdasági hatalmi pozíció tőkekoncentráció általi megerősítése, és kiterjesztése egy nem nemzetiszocialista szellemiségű vállalatvezetés esetében rendkívül veszélyes lehet.
Minden egyes esetet felül kell vizsgálni, hogy az ilyen mértékű tőkefelhalmozás a közérdekében áll -e, szükség esetén a tőke-

halmozó cég árcsökkentésre is kötelezhető; ezáltal a felhalmozott haszon egy része visszakerül a fogyasztókhoz.

24. A háború a forradalom – sőt, továbbmegyünk – a stabilizáció és a infláció időszakában szerzett, nem becsületes munkából származó spekuláns és uzsoravagyonok elkobzása; az ily módon felszabadított pénzeszközöket a szociális ellátó rendszer kiépítésére fordítjuk. Ez egy teljesen egyértelmű büntetőjogi intézkedés, különösebb magyarázatot nem igényel.

25. A Birodalom egész területén jelenleg tapasztalható lakáshiány megszüntetése; új lakások építése a 20. pontban már említett, újonnan alapítandó közhasznú építési és gazdasági bank finanszírozásával.
Ez a követelés zárja szociálpolitikai kezdeményezéseink sorát. Az ügy technikai, pénzügyi, és gazdasági részleteibe – a kérdés rendkívül szerteágazó és speciális volta miatt – most nem mennék bele; de ez az a terület, amellyel kapcsolatban javaslataink fontosságát és célszerűségét még a kapitalizmussal fertőzött gazdasági koponyák is felismerték és ez a kezdeményezésünk lesz az, amelyet elsőként megvalósítunk. A témával a Nemzetiszocialista Könyvtár már korábban említett 8. füzete foglalkozik részletesen.

Kultúrpolitika

Egy pártprogram a kultúra területére vonatkozóan csak néhány alapgondolatra szorítkozhat. Ezek összefoglalása a korábbiakban már megtörtént. A kultúrpolitikához csatlakozó „vallási" kérdéseknek itt, ezen az oldalon szentelünk külön helyet: úgy gondoljuk, hogy ez a téma mindenképpen kiemelt helyet érdemel és nem keverendő a politikai kinyilatkoztatások közé.
Csak a zsidókérdésben valóban jártas, teljes egészében tájékozott, jól felkészült kevesek képesek és mernek a zsidó titkos tanítások ártalmasságáról és alantas jellegéről nyilatkozni.

A témában szaktekintélynek számító Th. Fritsch* példája is mutatja, hogy még ez a Talmudot kiválóan ismerő férfiú sem kerülhette el a többhónapos börtönt. („Rábizonyították", hogy valótlant állított a Talmudról.) Persze ez nem azt jelenti, hogy tekintsük tabunak ezt a témát, épp ellenkezőleg! Foglalkozzunk behatóan ezekkel a kérdésekkel!

A következő téma a kereszténység – gyakorta primitív és durva – kritizálása. A „kereszténység csak ártott" és az ehhez hasonló otromba kijelentések, csak a bírálókat minősí-

tik és azok e kérdésben való tájékozatlanságáról és a „politikai ütemérzék" teljes hiányáról adnak tanúbizonyságot.
A politizáló egyház joggal bírálható, a kereszt nevében elkövetett inkvizíciós szörnyűségeket és a boszorkányüldözést a keresztények túlnyomó többsége is elítéli, de egyes személyek hibáiból, rossz döntésekből és vadhajtásokból ne akarjunk általános érvényű negatív kritikát gyakorolni, egy olyan szakrális megnyilvánulás felett, amely az emberiség történetének egyik legnagyobb hatású vallása mind a mai napig. A keresztény vallás számtalan milliónyi ember számára a lelki épülést és felemelkedést, az Istenhez vezető utat jelentette.

A középkor kultúrája a kereszt jegyében állt: nagyszerű tettek, az áldozatkészség, a hit bátorságának magvai a kereszténység termékeny talajára hullottak. Különbséget kell tennünk a kereszténység belső szellemi tartalma és sokféle világi megnyilvánulása között.

A Párt tehát szilárd, pozitív keresztény alapokon áll.
Minden abban a témában felvetett kérdés, megfogalmazott remény és kívánalom, mely szerint a német nemzet belátható időn belül új formát adna Istenhitének és Istenhez való

viszonyának, nem tartozik szorosan programunk tárgyához (ezen kérdéskör kifejtéséhez a pártprogram teljes terjedelme is kevés lenne) éppen ezért itt részletesebben nem foglalkozunk ezzel a kérdéssel.

A párt a maga részéről mindenesetre kikéri magának a politizáló klérus azon vádjait, melyek az NSDAP-t a Wotan - kultusz támogatójaként állítják be. Habár a párton belül vannak ilyen irányú törekvések, ezen törekvéseknek mi soha nem nyitottunk hivatalos fórumot.

Nagy gyakorlati jelentőséget tulajdonítunk a kultúra testén élősködő, a művészet, az irodalom, a színház, a film, a tudomány és sajtó területén tapasztalható szellemromboló, destruktív jelenségek megszüntetésének. A párt alapprogramja, a 25 pont részletesen kitér erre a kérdésre is, ezért ezzel a továbbiakban foglalkozni nem szükséges.

Katonai és egyéb reformok

Nemzeti hadsereg, választójogi reformok, szakmai kamarák, jogi és alkotmányreformok; egytől egyig a közélet olyan átfogó területei, melyekkel kapcsolatban nem lehet néhány mondatban megnyilvánulni. A fő gondolatokat már a programpontokban megfogalmaztuk, ezek átgondolása és részletes kidolgozása, az összefüggések feltárása az eljövendő évek munkája lesz. Az eljövendő éveké, melyek a hatalomátvételhez vezetnek. Szakmailag felkészülten kell hozzálátnunk Németország rendbetételéhez.

Hatalmas, feldolgozásra váró kutatási területek állnak a nemzetiszocialista szakértőcsoportok előtt; de biztosak vagyunk abban, hogy sikerrel fogunk megbirkózni a feladattal és a nemzetiszocialista gondolat nagysága ismét bizonyítást nyer majd!

A nemzetiszocializmus jelentősége leginkább abban rejlik, hogy a közélet egyetlen szegmensét sem hagyja érintetlenül; egy új szellemi alapvetés, melyhez életünket igazítanunk kell.

5. Amit nem akarunk

Programunk pozitív jellegét még erősebben kihangsúlyozandó, rövid pontokba szedve azt is megfogalmazzuk, hogy mit nem akarunk.

Nem áll szándékunkban visszaforgatni az idő kerekét, akár egyetlen, a történelem süllyesztőjében hangtalanul eltűnő dinasztiát is visszasegíteni a hatalomba. Ami velük történt, maguknak köszönhetik. Ugyanez vonatkozik a korábbi kiváltságaiktól megfosztott felsőbb osztályokra és egyéb kivételezett rétegekre.

A nemzetiszocialista ideológia megítélése alapján a katonatiszt, vagy az állami hivatalnok a többinél egyáltalán nem magasabb rendű, vagy jobb hivatás, mindenekelőtt nekik is a német nemzetet kell szolgálniuk.

Nem a ruha és nem a rang teszi az embert, hanem a teljesítmény.

Másrészről a munkástömegeket sem fogjuk egyoldalú kedvezményekben részesíteni, a társadalomban betöltött szerepük fontosságát túlhangsúlyozni. Nem, egyoldalú munkáshatalomról, netán alternatív proletárdiktatúráról szó sincs. Legyünk őszinték: a munkásságnak hiányoznak a képességei és a

jogai a hatalom akár közvetett gyakorlásához is. Ne legyenek beképzeltek, és ne beszéljék be maguknak, hogy jogot formálhatnak a hatalomra csak azért, mert el voltak nyomva és előfordult, hogy igazságtalanul bántak velük! Az ilyen irányú törekvések vezetnek 1918. novemberének katasztrófájához, a tőzsde marxista lázadásának ámokfutásához.
Az eseményekből nem az állítólagosan elnyomott nép „profitált": politikai szélhámosok, csalók, bérszónokok, nemzetközi kalandorok ragadták magukhoz a politikai és az államhatalmat, a proletariátus beígért diktatúrája helyett a profitariátus diktatúrája következett.

Ha az NSDAP a hatalomátvétel bekövetkeztéig nem neveli ki azt a megfelelően képzett szakembergárdát, amely a párt programjának és módszereinek tökéletes ismeretében, a nemzetiszocializmus elveihez kérlelhetetlen keménységgel ragaszkodva hajtja végre lépésről lépésre a program célkitűzéseit, akkor az új nemzetiszocialista államrend kísérlete is kudarcba fulladhat. A mi sorainkba is befurakodhat jó néhány demagóg figura, akik a könyöklés és a szájtépés művészetében magukat kitüntetve gyorsan vezető pozícióba küzdenék fel magukat és gátlástalanul próbálnának minél nagyobb hasznot húzni a hatalomból. Tapasztalatból tudjuk: sokkal könnyebb kritikus hangon az agonizáló társadalom hibáit ostorozni, mint építő jellegű javaslatokat tenni és dolgozni a helyzet javítása érdekében.

Nem akarunk azon pártok sorsára jutni, amelyek lassan megvetik a lábukat a parlamentben, azután a gazdasági életben stb... azután egy kis kompromisszummal, egy kis koalícióval néhány miniszteri bársonyszékhez is hozzájutnak, hogy aztán lassan de biztosan elveszítsék a „gerincüket". Mi nemet mondunk erre a kényelmes, ám végzetes útra, hiszen így nem teljesíthetnénk történelmi küldetésünket! Ez történt a német szociáldemokráciával és a német nemzetiekkel is: végül minden magasztos céljukat feláldozták a hatalom oltárán.

Mi nem a miniszteri bársonyszékekkel és kormányzati helyekkel járó hatalomra ácsingózunk, mi nem a hatalom miatt akarunk hatalomra kerülni. A végső cél érdekében minden egyes pozíciót, lépésről lépésre magunkhoz ragadunk.
Nincs kompromisszum: a többi párttól a nemzetiszocialista világnézet tüzes pallosa választ el bennünket

Az egyik oldalon az állam, jobban mondva antiállam, a kölcsöntőke zsarnokságának a liberáldemokratikus parlamentarizmus álarca mögé rejtett rendszere. A zsarnok lábainál szolgálatkész zsidóbérencek hada nyüzsög, a rendszer kiszolgálói, kedvezményezettjei és haszonélvezői, a mi oldalunkon a nemzetet felszabadítani és a rárakódott szennytől megtisztítani akaró, a valódi szociális igazságosság és nemzeti szabadság államáért harcoló nemzetiszocialista erők.

6. Zárszó

A Nemzetiszocialista Könyvtár ezen első füzete mindazon információkat foglalja össze, amelyeket *nemzetiszocialista néptársainknak* a párt programjáról tudniuk kell. A minden programpontunkat, minden célkitűzésünket összekötő vezérfonal:
A nemzetiszocializmus a leghatározottabban szembehelyezkedik a mai kapitalista világgal, és annak polgári valamint marxista politikai irányvonalat képviselő csökevényeivel, bérenceivel.

Életünket e gondolatért folytatott harcnak szenteljük, harcolunk egy új Németországért. Harcunk nem lenne valódi világnézeti harc, ha nem fejeződne ki egyetlen jelképben, egyetlen zászlóban.
Milyen jelképet és milyen zászlót találjunk hát magunknak? Legyen olyan, mint a Gazdaság Párt szánalmas, a '80-as, '90-es éveket idéző elavult jelképrendszere?
Vagy mint egy teke- vagy szivarklub zászlója?
Mi is van a Stresemann Párt zászlóján? A „feketék" már kisajátították maguknak a kereszt jelét, a „vörösök" pedig a középkor tiszteletreméltó császári színeit lopták el...

Hadilobogóink már fennen lobognak. Az örökkévalóság fiatalságát sugározza ránk a napkereszt, a horogkereszt; az élet ébredésének jelképe.
A mozgalom zászlója és a mozgalom másik szimbóluma, a sas is ezt a jelképet hordozza.

Hát itt vannak a horogkereszt katonái,
Magasba emelkedik a zászlóerdő,
Ismét a szabadság útját építi
A legyőzhetetlen német teremtő erő.

Lábjegyzetek:

1)
1928. április 13-án Adolf Hitler az alábbi megjegyzéssel egészítette ki a programot:

„A 17. pont politikai ellenfeleink általi hazug, tudatosan elferdített értelmezéseiből származó kételyek, a Pártunkkal szembeni ellenérzések eloszlatására az alábbi közlemény megjelentetését tartjuk szükségesnek: Mivel az NSDAP tiszteletben tartja a magántulajdon szentségét, ezért magától értetődő, hogy „az ellentételezés nélküli kisajátítás" passzusa, csak a törvénytelen módon szerzett, vagy népjóléti szempontból nem megfelelő módon igazgatott földbirtokokra vonatkozhat. Ez az intézkedés elsősorban a zsidó telekspekulációs társaságok ellen irányul."

München, 1928. április 13.

Adolf Hitler
sk.

2)
Kiadó: Franz Eher utódja, München 2 NO.